Драги матуранти,

Сетимо се и не заборавимо мисао нашег Владике Николаја Велимировића: „Свако данас може бити пророк. Ономе што зло ради, реци да ће зло проћи, а ономе који добро чини, да ће бити награђен, па нећеш никада погрешити, јер је то вечни закон природе. Јер никада у историји зло није остало некажњено нити добро ненаграђено". Драги матуранти, сада одлазите у свет, у самостални живот где вас молимо да покушате да чувате, ширите и продубљујете све оно хумано и хришћански вредно око чега смо се заједнички трудили у протеклим годинама. Нико не зна где ће га живот одвести, иако бих ја, а верујем и сви други овде, најсрећнији био да се сви ви након завршеног факултета, вратите у свој град, али живот и реалност је нешто сасвим друго, међутим, где год да будете, будите на понос свима нама, а посебно својим родитељима и, као што би нама старији говорили, никада не заборавите одакле долазите и да се кући враћате.

Хвала матурантима на сјајном дружењу, заједнички проведеним данима, изузетним резултатима и успесима, а било их је пуно; били сте одлични: математичари, физичари, глумци, рецитатори, ватерполисти, музичари, увек хумани и духовити, насмејани, креативни... прави Медењаци.

На крају, тешка врата Ваљевске гимназије увек су вам отворена ако будете требали било какву помоћ, а нама ће ваша помоћ сигурно бити потребна. Срећно!

Ваш директор, Предраг Јевтић

Пре свега, желео бих да кажем да ми је велика част што овде данас стојим пред свима вама као ђак генерације Ваљевске гимназије. Добити овакво признање је велика ствар сама по себи, а мени је посебно значајна из два разлога. Првенствено јер је реч о школи са културом, значајем и традицијом, дугом скоро 150 година, школом коју немају многи градови, а сигуран сам и државе. Затим, и што је реч баш о овој сјајној генерацији. У нашој школи су многи велики људи оставили неизбрисив траг. На мени, а и на свима нама је да у будућности поносно истичемо из које смо школе и да јој увек чувамо чист образ. Није увек било лако, али је увек било лепо, а како би Његош рекао „Чашу меда још нико не попи, што је чашом жучи не загрчи". За мене, а верујем и за вас Ваљевска гимназија је била једна права чаша меда. Захваљујем се свима вама, јер ви овом мом успеху дајете непроцењиву вредност, а посебно професорима и разредним старешинама, који су увек били ту да помогну и издвоје своје време. Њихов рад и труд је заслужан за велики део мог успеха. Захваљујем се и мојим дивним другарима из одељења који су ме подржавали и бодрили. Наравно, највећу захвалност дугујем својој породици која је увек веровала у мене и била ми највећа подршка кроз цело школовање, сва такмичења, и без икаквог притиска ми омогућила да све ово урадим на свој начин. Сигуран сам да ће наредне генерације бити још успешније и да ће задржати пут знања и идеја. Порука свима: „Напоран рад се увек исплати". Хвала још једном.

Говор Стефана Јелића,
Ученика генерације 2015 - 2019. године

Између два Гимназијалца

Врата наше школе полако се затварају. Неки ће кроз њих пролазити и следеће године, док су се за матуранте заувек затворила. Како налаже традиција, и ове године смо низали успехе и достигнућа у различитим областима и сада смо на само пар дана од заслуженог одмора.

Иако се ближио крај 2018, ми се нисмо заустављали. У децембру смо поново показали да поштујемо писану реч боравком у Филолошкој гимназији. Тада смо учествовали у раду округлог стола посвећеном Милошу Црњанском. Такође, организовали смо и трибину *Лепота која је спасила свет* о највећим херојима Првог светског рата, чиме се огледа наше интересовање за историју.

Као што је и било очекивано, сам почетак године донео нам је нове награде и похвале. Посебно смо поносни на награду коју је наш Гимназијалац освојио на конкурсу за најбољи школски часопис. Иако је у питању трећа награда, поносни смо на њу јер знамо да су нијансе у питању. Ове године потрудили смо се још више и надамо се победничком постољу следеће године. Први пут смо учествовали и на конкурсу *Гордана Брајовић* и ту освојили похвалу. За почетак, није лоше! Ипак, поред свих достигнућа, посебно нас је обрадовао крај исцрпљујућег првог полугодишта.

Велико одушевљење донело је продужење распуста. Када смо се вратили, већ током прва два месеца, ђаци су потврдили своје знање и на окружним и републичким такмичењима из готово свих области. Професори су на тај начин показали своју пожртвованост, док су истовремено држали припремну наставу за будуће гимназијалце. Без обзира који смер били, и ове године смо излазили у великом броју на полагање различитих нивоа француског, немачког и енглеског језика. О нашем познавању језика сведоче и награде које смо добили у Новом Саду на 6. Фестивалу школског театра за представу на немачком језику *Wir sind keine Angel, oder?* Ову представу, као и представу *Шекспиријана,* изводили смо у Шапцу и Крагујевцу. Поред тога што смо градили пријатељства широм света, успевали смо да испоштујемо стара познанства. Посетила нас је Ноеми Александр, лектор за француски језик. Неколицина ђака боравила је у Сремским Карловцима на трећем Филолошком сусрету заједно са ученицима многих других гимназија широм Србије. Ту су могли да чују нешто о драгоценостима народне књижевности, као и да се присете стваралаштва Мике Антића.

Низ напорних тестова и испитивања за ученике прве године на кратко је прекинут одласком првака на екскурзију. Највећи утисак на ђаке оставиле су две бурне ноћи у хотелу у Херцег Новом. Иако је било веома топло, разредне старешине су строго браниле прилазак мору. Уследио је тужан повратак кући.

Наше истраживачке способности смо приказали и на Регионалној смотри научно-истраживачких радова у Лозници. Тада су освојене чак 34 награде. Писали смо у великом броју радове о природи тако да не чуди да смо само непосредно после смотре организовали Еколошки дан када смо се поделили у више група и чистили наш град.

Крај маја обележила је музика, као и одлазак матураната. Традиционално, у великом броју смо посетили Џез фест, али такође смо и организовали *Распевану гимназију,* чиме смо приказали наше талентоване музичаре. Тако смо, на јако леп начин, испратили ученике четврте године. Иако тужни, успели смо да се добро проведемо на журки организованој поводом последњег школског часа.

И ова школска година, као и свака претходна, била је јако напорна и стресна, Ипак, уживали у већини момената током ње. Сада бројимо дане до летњег распуста!

Дуња Гаврић I_6

Поетски конкурс

И ове године финалисти 26. Поетског конкурса *Десанка Максимовић* представили су нам се у свечаној сали Ваљевске гимназије. Пристигле су збирке из Србије и Црне Горе. Од 39 приспелих збирки, десет финалиста је позвано да присуствује финалној вечери и проглашењу победника. Међу учесницима био је и наш ученик Немања Грујичић.

Овогодишњи жири у саставу: Драган Лакићевић, књижевник, главни уредник Српске књижевне задруге, председник жирија Матија Бећковић који није присутвовао из оправданих разлога, песник, члан жирија и Вера Ваш, професор српског језика и књижевности наше школе донели су одлуку да трећу награду доделе Анђели Миљковић из Средње школе из Бруса и Тамари Бардун из Карловачке гимназије из Сремских Карловаца.

Анђела је писањем почела да се бави крајем седмог разреда, од када инспирацију проналази у музици, уметничким делима и, како сама тврди, бескрајној машти својих пријатеља. Радо чита Мешу Селимовића, Бору Станковића и Ноела Стивенсона. Тамара Бардун поезију је почела да пише у првом разреду основне школе. Инспирацију проналази у лошим периодима живота и онда када нешто ружно може да претвори у нешто лепо. Омиљена књига јој је *Дај ту сунце* од Џенди Нелсон. Друго место заузео је Немања Грујичић, ученик наше школе, који је писањем почео да се бави у четвртом разреду основне школе. Свакодневне ствари су извор његове неисцрпне инспирације. Поред читања Фернанда Песоа, Ли Хеа, Георга Бихнера, Кабира, Басавана, Румија и Владимирова Сорокина, слободно време посвећује гледању филмова, уметности и електроници. Победник овог 26. Поетског конкурса *Десанка Максимовић* је Ленка Настић, ученица сомборске гимназије *Вељко Петровић.* Писањем поезије почела је да се бави тек недавно, у другом разреду средње школе. Поред читања, инспирацију проналази у емоцијама које у њој буде догађаји из околине. Члан је Црвеног крста. Осим предавања које држи ученицима основних школа, Ленка тренира спортски аеробик и бави се фотографијом. Радо чита Мешу Селимовића и Мирослава Антића. Ленкин ментор је професор Лидија Неранџић Чанда. Специјална награда за неговање ћирилице уручена је Марти Шћекић из ЈУ Гимназије *Слободан Шћерковић* из Подгорице. Мартин ментор је професор Љубинка Јовићевић. Поезију је почела да пише пре две године када се први пут заљубила. Инспирацију проналази у личном искуству и доживљају. Члан је драмског студија *Празан постор*. Завршила је нижу музички школу, свира клавир и гитару. Највише воли да чита поезију наших песника Мирослава Антића, Бранка Миљковића, Душка Трифуновића, Витомира Николића и Десанке Максимовић.

Председник жирија је, говорећи о поезији младих песника, рекао како одлука није била нимало лака и како њихово стваралаштво итекако негује дух песништва.

Сања Петровић II_2

Омиљени професор Србије

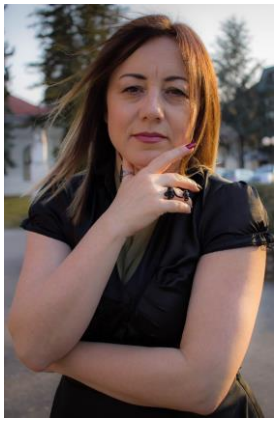

Традиционално, већ шеснаест година заредом, београдски Сајам образовања *EDUfair*, који је подржан од стране Министарства просвете Србије, доноси бројне новитете за студенте и образовне институције у Србији. На свечаном отварању *EDUfair-a*, 8. марта проглашен је Омиљени професор Србије, у чијем је избору ове године учествовало 3300 ученика средњих школа из целе Србије. Убедљиву победу 2019. године однела је професорка Ваљевске гимназије Наташа Кристић.

Које особине треба да има омиљени професор? Да ли га ђаци воле зато што је попустљив или строг? Да ли су високи захтеви, предан рад и несебичност оно што ученици данас цене код својих професора?

Одговоре на ова питања, сазнаћемо од професорке Наташе Кристић, која је понела ову ласкаву титулу најомиљенијег професора Србије.

Ухххх, како да се човек не збуни пред силом овако захтевних упита. Ако обећате да ми нећете дати један, признаћу да не знам одговор ни на једно постављено питање. Ја обично само желим да се завучем у свој подрум и слушам добру музику, али неко увек пусти ђаке. Тако се подрум напуни и онда неминовно крену приче. Некако, изгледа да уметност лако осваја људска срца. Уз мало прича о временима која су прошла, о далеким земљама које бисмо волели да видимо, о световима које смо додирнули, о личним чежњама, надама и страховима, срца нам се пре или касније сретну. Нема ту неког посебног рецепта, ни чаробне формуле. Заправо, лажем, има! У казан са прокуваном водом додате три супене кашике широких осмеха, две кафене шоље радости, тону толеранције, прстохват тишине, зажмурите на једно око пре него што долијете три капи разумевања неразумљивог. Кад звони за почетак часа појачате ватру и оставите да ври и кипи. У тридесетом минуту пепелом лагано утулите пламен, додате мало задиркивања и љубави по укусу. Служите врело, јер мора да се једе хитро. Ко једном проба напитак, никада се не излечи.

Да ли сте на почетку професорске каријере икада помислили да ћете пробудити толику љубав код ученика, која је код њих изазвала жељу да Вас пријаве за тако ласкаву титулу?

Гимназија је моја прва љубав. Никада нисам сањала, а још мање планирала да радим овај посао. Да сте ме као студента питали, рекла бих Вам да немам дара за рад са људима, да сам некакво кабинетско пискарало, евентуално радосни теренски истраживач; професор, никако. Међутим, животне околности су учиниле да прихватим посао, верујући да је то само привремено решење. Тако је вирус сарадње са младим, раздраганим и креативним умовима у потпуности запосео мој разум. Данас, пак, не верујем да бих могла радити било шта друго. Нити моје личне историје сада су дубоко проткане бројним сусретима и пријатељствима која су настала у гимназијским коридорима, а волим да верујем да ће тога бити још много у временима која долазе.

Да ли за Вас, иза ове награде стоји нешто више од обичног признања, које сте досад у Вашој каријери добијали?

Мислим да су организатори овог необичног такмичења, у недостатку боље речи за вулканску ерупцију љубави, одабрали термине као што су: награда, признање, титула. Ја бих то пре назвала: пролећном бујицом, орканом, ужареном лавом или цунамијем... Но, једно је сигурно. Моји ђаци, негдашњи и овдашњи, су ми силином исказане љубави заувек одузели могућност да сумњам да нисам вољена. То је неизмеран и надасве редак дар. Љубим их све!

Из ђачке перспективе нешто више о овој награди и самој организацији сазнаћемо од ученика II5, Луке Кркељића.

Како сте дошли на идеју да пријавите професорку Наташу за овај конкурс?

Неколико дана пре 8. марта, моји пријатељи и ја смо на интернету налетели на оглас *EDUfair-a*, који је говорио о конкурсу за најомиљенијег професора Србије. С обзиром на то да смо имали потешкоће око договора за традиционални поклон за Дан жена, синула нам је идеја да би то можда био идеалан поклон.

Због чега је, по твом мишљењу, професорка Наташа омиљени професор Србије?

У нашој школи има велики број професора, који су изузетни пре свега људи, а затим и изврсни педагози, али професорка Наташа нам је ипак највише прирасла срцу. На њеним предавањима, поред обавезног градива, она нас учи људским вредностима и томе како да будемо добри људи.

Да ли сте имали потешкоћа око самог гласања и како је текао сам процес?

Гласање смо у самом почетку, пробали да задржимо у делимичној тајности, али као и свака добра вест и ова акција се муњевитом брзином проширила из кругова нашег одељења по целој гимназији. Одазив на гласање је био изузетан. Скоро сваког дана гласања (да нагласим било их је свега седам) пристизале су огромне количине нових гласова. У појединим данима, број гласова је надмашивао невероватних 100 гласова! То је доказ да је професорка Наташа заиста омиљен професор. Организација свих ученика је била изузетна. И поред тог невероватног ангажовања толиког броја ученика, зачудо, вест није доспела до професорке!

Нина Маровић II_5

Дан енглеског језика

Поводом Дана школе, 14. новембра 2018, прослављен је Дан енглеског језика. Овогодишња тема била је ирска култура. Као и сваке године ђаци су, са доста идеја и креативности, организовали овај догађај уз помоћ професорки.

Главна боја ирске традиције, зелена, такође је била и боја која је красила свечану салу наше школе. Ученица прве године, Маша Живковић, дочарала нам је ирску музику својим певањем, након чега су нам ученице III_5 приказале каква је ирска култура уз видео презентацију. Иако се Дан Светог Патрика обележава у марту, одлучено је да се ове године прослави у склопу Дана школе. Ученице III_5 су такође организовале и наградну игру преко друштвених мрежа, где су као награду уручиле беџеве са детелинама са четири листа.

Очекивања ђака и запослених су у потпуности испуњена, што се могло видети по осмеху и задовољству на њиховим лицима на самом завршетку.

Теодора Бељић I_5

Љубав према језику

Јасмина Радић, професорка енглеског језика, и Бранкица Перић, професорка француског и латинског језика, омиљене су међу ђацима заинтересованим за учење језика. Међутим, по свом приступу предавањима – а појединим ученици би се сложили, и према темпераменту – ове две професорке се ипак разликују. Докле сежу те разлике, какво је њихово мишљење о раду са нама, и, напослетку, јесу ли у ствари сличније него што смо мислили? Просудите за себе.

Да ли сте себе од детињства видели као професора или сте претходно имали неку другу каријеру на уму?

Јасмина: Када сам у 5. разреду основне школе добила енглески језик, била је то љубав на први поглед. Моја наставница је била одличан предавач и педагог и то је додатно допринело томе да заволим језик. Када сам касније, као ђак Ваљевске гимназије, учила психологију, јавила ми се жеља да је студирам, чак и да упишем оба факултета упоредо, али је на крају ипак превагнула љубав према језику.

Бранкица: У раном детињству нисам маштала о свом будућем занимању, али већ први сусрет са француским језиком у 5. разреду основне школе га је одредио. Одлучила сам да ћу уписати гимназију, а касније Филолошки факултет, са циљем да постанем преводилац или службеник у некој амбасади. Сада, након скоро 20 година рада у школи, задовољна сам тиме што сам професор.

Да ли бисте себе описали као захтевног професора?

Јасмина: Ако се захтеван професор дефинише као неко ко себе даје потпуно на часу и ко је посвећен свом послу, ко сва своја знања, умећа и искуства дели са ученицима, и ко их мотивише да напредују не стварајући им лажну слику о сопственом знању – онда да, веома сам захтеван професор.

Бранкица: Захтеван професор је широк појам. Постоје ствари на којима инсистирам, попут искрености, поштовања договора, међусобног уважавања. Не волим преписивање, а награђујем добром оценом сваки уложени труд.

Шта Вас привлачи код језика? Да ли је и даље после толико година рада јака ваша љубав према њему?

Јасмина: Језик је жив, стално се мења, прати човеков развој и напредак, и када се бавите њим то је као да имате саговорника који вас стално наводи да истражујете, испитујете, проналазите. Зато моја љубав према језику не може да нестане или се смањи, јер се наш однос стално освежава и надограђује.

Бранкица: Језик је живо биће – у њему су бројне промене, попут животних процеса. Неке речи и изрази старе, чак и умиру, али нове се рађају. По завршеном факултету сам боље познавала језик класичара, а сада ме привлаче и нове речи, које осликавају промене у друштву и култури.

Како гледате на то што све више младих одлази да студира, а касније и ради, у иностранство? Сматрате ли да је то проблем којим би се требало позабавити?

Јасмина: Немам никакав негативан однос према одласку младих на студије у иностранство – па и наши преци и великани су одлазили у друге земље у потрази за знањем; неки су остали и прославили своју отаџбину. Ако су могућности за учење и напредовање негде другде боље, треба их искористити. Већи проблем је то што, стручњаци који су се школовали у Србији, одлазе да раде и живе негде другде. Тада су сви на губитку.

Бранкица: Немам ништа против одласка младих у иностранство ради студирања. Напротив, такво искуство проширује видике и оплемењује. Саветујем свим ученицима да, ако буду у прилици, на овај начин упознају различите културе и стекну нове пријатеље. Представници државе треба да зауставе одлив школованих људи тако што ће им обезбедити адекватан посао и нормалне услове за живот, самим тим ће и мање младих остајати у иностранству.

Како се осећате поводом тога што највећи део свог радног времена проводите са децом? Да ли је то у неким тренуцима напорно?

Јасмина: Од када сам упознала чари наставничког позива, стално говорим да сам имала срећу да се бавим тим послом. Рад са децом јесте напоран, захтева од вас да будете стално будни, да пратите токове да бисте могли своје ђаке боље да разумете и да им квалитетно пренесете знање. Али, ако на време схватите да су вам ђаци партнери у заједничкој мисији учења и образовања, онда вам је све потпуно лако.

Бранкица: Има ли шта лепше него радити са децом, са младима. На тај начин се и ми подмлађујемо.

Која су Вам главна интересовања ван школе, шта вам испуњава време?

Јасмина: Ја сам неко коме је 24 сата у дану премало да стигне све што би желео. Већ три деценије идем на аеробик и певам у црквеном хору *Хаџи Рувим*. Такође, много читам, дружим се са својом породицом и пријатељима, идем на излете, бринем о својој куци. И када ми неко каже да за нешто нема времена, ја се само насмејем, јер добром организацијом можемо све стићи.

Бранкица: Немам хоби. Раније сам доста читала, пратила дешавања у свету филма. Сада ме испуњавају мале ствари из свакодневног живота и драги људи.

Како се носите са додатним обавезама које намеће то што сте разредни старешина и да ли тај позив има својих предности?

Јасмина: Бити разредни старешина је огромна одговорност, али и изазов. Морате добро да препознате у којим ситуацијама можете и смете да неком детету замените родитеља, а када чак треба да будете и помало сурови зарад његовог добра. Видети како се производ нашег рада усавршава и обликује –
– такву привилегију многе професије немају.

Бранкица: Бити разредни старешина јесте додатна обавеза, али се то надокнађује неким другим стварима. Не волим администрацију, али се у осталим стварима углавном добро сналазим. Лепо је градити колектив у коме свако износи своје мишљење, има своје место и лепо се осећа. Таква су била моја претходна одељења; такви ће, надам се, постати и садашњи прваци.

Које савете бисте дали ученицима несигурним поводом будућег посла? Чиме треба да се воде при избору факултета и занимања?

Јасмина: Ја сам поборник става да треба да студирамо и радимо оно што волимо. Наравно, финансијска сигурност је врло битна у животу, али ако се свако јутро будимо са сазнањем да ћемо радити нешто што не волимо, онда то доживљавамо као неку врсту осуде. Ако се двоумите да ли да упишете факултет који волите, а није исплатив, или неки који мало мање волите, али ће вас обезбедити, треба да одаберете другу могућност. Јер, када имате довољно новца, онда се можете посветити и стварима које волите.

Бранкица: И поред тешког времена у коме живимо, љубав према некој професији треба ставити на прво место. Ако бирате срцем, са лакоћом ћете учити и истраживати, а самим тим и боље поднети евентуалне препреке.

Вања Анђелић, Константин Филиповић I_5

Француска и Србија – које су разлике у школама?

Као ученици билингвалног смера на француском језику, пружила ми се прилика да проведем месец дана у француској породици и похађам њихову средњу школу. Током тог периода упознала сам велики број различитих људи и на својој кожи осетила шта значи живети у пристојно уређеном државном систему.

Прво што бисте приметили када бисте ушли у јавну школску установу је мултикултуралност. Деца различите националности и боје коже, који сви иду заједно у школу и међусобно се друже. По мом мишљењу, има више толеранције за различитост него у Србији. Међутим, сва та деца се само у школи и друже. Журке, изласци викендом, па чак и поподневне шетње са пријатељима су реткост. Фокусирани су на учење, тренинге или школске секције попут позоришта, спортских секција и ликовних уметности. Школа почиње од 8 сати ујутру и завршава се до 16 сати. Часови трају 55 минута (што је невероватно дуго, посебно ако је неки од тих часова екологија), а имају сат времена за ручак после другог или трећег часа. Ретко једу ван школе, а и што би, кад за тај ручак добијају јела укуснија од брзе хране. Једном месечно организује се дегустација сирева у кантини, да би ученици одабрали који сиреви ће се користити наредног месеца. Што се предмета тиче, то су два света различита. Историја и географија су један предмет, као и физика и хемија. То је нарочито добро ако неки од њих не волите, па је зло мало мање. Латински језик и ликовно не постоје, исто као и психологија, нов предмет је економија и социологија, а школске секције су обавезне и оцењују се. Чак ни оцене нису исте – ђаци могу да добију и 20, ако се баш потруде. Уџбеници и радне свеске скоро и не постоје, већ добијају материјале на часу. Једини предмет из којег је професор захтевао књигу је историја и географија, али професор је са Балкана, тако да је то логично. Деца нису пренатрпана градивом у средњој школи, већ уче онолико колико је потребно за општу културу и да би се усмерили ка факултетима, где стичу опширна знања о ономе што их занима.

Професори и ученици су сарадници и имају одличне односе. Оцене се добијају по заслузи, а ђаци се истичу искључиво сопственим знањем. Имају стрпљења да објашњавају лекције док сва деца не схвате, чак се враћају и на лекције из основне школе, ако је потребно (врло је могуће да, ако учите француски, знате боље њихову граматику него они сами у завршној години гимназије). Доста се интересују за постигнућа својих ученика ван школе и помажу им да ускладе све обавезе. На часовима ретко који професор подиже глас и успевају да одрже пажњу чак и најнемирнијим ученицима, односно педагошке методе су много боље.

Генерално гледано, школа је место где деца радо иду. Ученици се међусобно уважавају, а просветни радници им помажу да буду најбољи што могу, на најбољи могући начин.

Александра Марковић II_5

Србија из другог угла

Последњих дана школе, настави у другом разреду билингвалног одељења, присуствовала је једна Францускиња – Прунел. У нашу земљу је дошла на размену, иако не учи српски језик и није имала никаквих додирних тачака са њим. Надамо се да ће јој ово искуство донети бројне успомене, нове пријатеље и неку лепу емоцију коју ће гајити према Србији, Ваљеву и нашој Ваљевској гимназији. Исто тако билингвално одељење другог разреда је њоме било одушевљено и вероватно ће и њима остати лепа сећања на ово дивно путовање кроз мешавину српске и француске културе. А сада ћемо Вам открити какви су њени утисци.

Шта си очекивала од Србије, а шта се од тога остварило?

Очекивала сам потпуно другачије окружење од оног у коме живим. Што се тиче школе, већ сам знала да су разлике огромне, тако да ме то није изненадило. Оно што ме је највише изненадило је рукометни клуб у којем овде тренирам. Нисам очекивала да ћу тако брзо постати део тима и чак ми се у неку руку свиђа више од мог тима у Француској.

Како ти се свиђа гостопримство овде?

Породица ме је овде сачекала већ на аеродрому и лепо ме угостила. Са њима се осећам као да сам код куће. Такође, одељење је било баш љубазно. Први дан су ми сви пришли да се поздраве и да се упознамо. Одмах су се заинтересовали за мој боравак у Србији и предложили ми различите локације у граду које бих могла да посетим и да сазнам више о историји града. Поред другара из одељења, професори су такође били дивни. Покушали су да ми помогну да се прилагодим и да се осећам као да сам редован ученик билингвалног одељења, као и остали.

Да ли ти смета што не разумеш шта причају људи око тебе?

Не уопште, јер иначе много путујем и посећујем различите делове света, тако да ми је већ постало уобичајено да баш и не разумем шта други причају. Али сви се око мене труде да ме укључе у разговор и да ми преведу на енглески или француски. Такође, ово је била сјајна прилика да мало научим нов језик, нешто о новој култури, другом начину живота и да упознам интресантне људе. Ново друштво из разреда, као и професори помогли су ми да научим неке основе фразе српског језика и упоредим их са француским. Оно што је било вероватно и најзанимљивије је уочавање сличности и огромних разлика међу ова два језика.

Шта се највише разликује у француској и српској школи?

То што се у Француској иде у школу од 8 сати ујутру до 4 сата поподне, а овде идете у школу у две смене. Исто тако велики одмор вам траје 25 минута, док је у Француској пауза за ручак сат времена, а некад и више. Постоје многе разлике, али те разлике ме управо привлаче, јер је занимљиво окусити нешто ново. Сигурна сам да ће моји пријатељи из Француске уживати у мојим причама о Србији и вашој школи.

Да ли би волела да останеш у Србији?

Дуже од ових месец дана, колико ћу провести у Србији, сигурно, али не бих баш волела овде да останем да живим, јер Француска је моја земља, моја породица и пријатељи су тамо. Али бих свакако волела током распуста да долазим чешће у Србију, да посећујем ново друштво и да живим њиховим животом.

Александра Марковић II_5

Активности Ђачког парламента

У протеклих девет месеци Ђачки парламент Ваљевске гимназије имао је доста задужења која је успешно обавио. Упркос школским обавезама, такмичењима и другим активностима чланови Парламента, заједно са председницом Јаном Ђурић, били су вредни и ажурни, што показује број њихових активности.

Моја саговорница била је управо она, председница Парламента која, како каже, сматра да не постоје лоши предлози, јер из сваког предлога може да се роди нова идеја која може да постигне велики резултат. На самом почетку нашег разговора говори да је током свог школовања у Ваљевској гимназији, била изненађена, не слутећи да ће већ у трећем разреду бити изабрана за председницу Парламента. Рад Парламента заснован је на принципу одлучивања већине. У већини случајева постоје предлози са којима се један део слаже, а други део не. Након разматрања оба, Парламент даје коначан суд и почиње са радом.

Сваки члан Парламента има право да слободно изнесе своје мишљење. Толеранција је овде и те како присутна и важна за успешно постизање жељених циљева. У договору учествују сви чланови, па према томе постоје они који су рођени да предводе и слободно изнесу своје мишљење и они који нису баш такви. На крају се свима се отвара могућност да гласају, предлажу и дискутују о датој теми.

Фестивал науке, који је одржан 27. новембра, један је од најзначајнијих пројеката на који је председница Јана заједно са Парламентом јако поносна. На Фестивалу је учествовало преко 130 ученика, који су показали своје знање из области физике, математике, хемије, биологије, психологије, књижевности. Посебан део Фестивала имали су чланови удружења *Владимир Мандић Манда* који су уједно и били ученици наше школе. Фестивалу је присуствовао велики број посетилаца међу којима су били и ученици других средњих и основних школа.

Доказ да су ваљевски гимназијалци увек спремни да помогну, показује низ хуманитарних акција које школа заједно са Парламентом организује месецима уназад. Ђачки парламент се прикључио организацији велике хуманитарне акције где је од прикупљеног новца помогнуто породици Сарић из Голе Главе, а остатак новца отишао је ученицима наше школе којима је помоћ била неопходна. Осмог марта ученици су присуствовали журки чији је приход такође искоришћен као финансијска помоћ ученицима којима је то најпотребније.

У децембру, пред сам почетак зимског распуста, ђаци су имали прилику да присуствују новогодишњој журки у Центру за културу, која је такође реализована захваљујући Ђачком парламенту.

Да би читање било занимљивије, а број ученика који сврађају у библиотеку Ваљевске гимназије био већи, Парламент је новац, који је добијен као награда за библиотеку, употребио на најбољи могући начин. Наиме, прикупљен је списак књига које би наши гимназијалци волели да читају. Књиге су купљене и предате библиотеци. Тиме је остварена могућност читања литературе која је савременија и приближнија нашим гимназијалцима.

Присуство ђака на школским приредбама и другим дешавањима од великог је значаја због информисаности самих ђака. Гимназијалци као и сами чланови Парламента увек су позвани да присуствују разним дешавањима у нашој школи, као што су Дан школе, Савиндан и друге манифестације. То говори да Ђачки парламент није запостављен и да су сви учесници Парламента важни гости на свим школским манифестацијама.

Моја саговорница је напоменула да је Ђачки парламент одличан начин да се људи упознају и да, како каже, науче да саслушају туђе мишљење као и да изнесу своје. Без обзира што можда, неће свачији предлог бити реализован, он свакако има улогу. Разматрање свих предлога представља припрему за излагање неких озбиљних идеја и предстојећих пројеката пред већим бројем људи. Поред свега, председница се трудила да редовно обавештава чланове Парламента о важним догађајима у школи, те су сви чланови били информисани и информације преносили у своја одељења. Из овога можемо закључити да је комуникација била на завидном нивоу и да је улога самог председника и те како важна и захтева велику одговорност, али је свакако и лепа.

За сам крај се захваљујем председници Парламента која је одвојила време и успела да прикаже реалну слику Ђачког парламента и одговори на питања. Надамо се неком скоријем разговору, а до тада ћемо и даље бити и току са даљим дешавањима и активностима Ђачког парламента.

Андријана Матић I_5

Ваљево које волим

У граду Ваљеву од 9. до 10. маја, трећу годину за редом, одржан је Сајам књига и образовања *Doctrina Fair* у организацији Удружења грађана *Open Minded*.

Поред бројних активности као што су концерти, пројекције филмова, трибине и гостовања наших савремених писаца Вање Булића и Мухарема Баздуља, одржан је и квиз знања под називом *Ваљево које волим*. Наиме, реч је о квизу знања за ученике ваљевских средњих школа, а циљ квиза јесте да се провери неко опште знање о нашем граду, али и појмови из опште културе и познавање неких од најзначајнијих личности из наше историје.

Концепција квиза била је таква да је свака од школа имала по десет питања из различитих културних области, а победник је онај који да што више тачних одговора. Такође, оно што треба напоменути јесте да је квиз базиран на књизи професорке Јованке Божић *Ваљево које волим*, која је заједно са својим ученицима написала ову књигу као водич кроз историју Ваљева и његове улице.

Нашу школу представљали су Стојан Цупаћ, Немања Павловић, Павле Игњатовић и Матија Тодосић, ученици III_7, а водила их је професорка географије Бојана Којић. У квизу је учествовало свих пет средњих школа са територије града, али убедљиву победу однела је Ваљевска гимназија, одговоривши тачно на свих десет постављених питања. Наши ученици показали су завидно знање из опште културе и познавања Ваљева. Ову победу крунисали су главном наградом квиза, односно наша четири представника, добили су поклон ваучер за викенд на Дивчибарама у вили Пламенац.

Честитке нашим ученицима и професорки Бојани Којић!

Матија Тодосић III_7

Чешки писац у Ваљевској гимназији

Ваљевска гимназија… Шта за Вас она представља? Само обичну школску установу или ипак нешто више? Уколико нисте сигурни који је Ваш избор, могу Вам помоћи. Ваљевска гимназија није само обична грађевина која представља школу, она је ипак нешто више од тога. Ваљевску гимназију чине сви они изврсни рецитатори, преводиоци, математичари и физичари, који на различитим смотрама и такмичењима својим талентима само уздижу своје име, име Ваљевске гимназије. Али друго име ове школе, морате се сложити, је „књижевно вече". Ако нисте упознати са овим термином, вероватно не похађате ову школу, али свакако ћу Вам помоћи. Под чувеним појмом књижевне вечери подразумева се долазак многих учених људи у гимназију, где се одвијају различите радионице или воде врло интересантни разговори са њима. Међу тим људима који долазе у гимназију као веома цењени гости, најчешће срећемо писце романа, путописа, збирки песама…

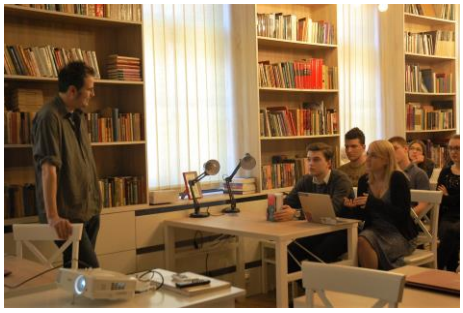

Низ година ученици и професори имају привилегију да се сусрећу са разним писцима са подручја целе Србије, али ове школске године у библиотеци Ваљевске гимназије нашао се Марек Томан, чешки писац и дипломата. Дана 8. маја 2019. године наш гост одржао је врло занимљиву радионицу у циљу промовисања романа *Похвала опортунизму*. Писац се потрудио да на што бољи и едукативнији начин дочара свој роман ученицима и професорима Ваљевске гимназије. Главна тема његовог романа је палата Черњин, која са собом носи животе двојице људи Рајнхарда Хајдриха и Јана Масарика. Марек Томан је објаснио ове две личности чешке историје, који не само да се разликују по титули, већ и по самом стилу живота. Различити су по карактеру, животним и политичким схватањима, али оно по чему су исти је насилна смрт, која их је задесила.

„Покушавам да у разговору са ученицима проценим улогу личности у историји, а посебно улогу личности у тоталитарном режиму, покушавам да са њима проценим и моћ зла у историји, описујући њену необичну привлачност. Користим чешку историју као пример, а заправо говорим о европској историји. Желим да променим уобичајену скалу перцепције историје – из перспективе појединца и перспективе књижевног запоседања неколико векова открије како се развијају осећања и како се читају архивски документи који о њима сведоче", рекао је писац и тиме показао своју заинтересованост за историју и намеру да младима покаже такву, неоткривену страну историје.

Након одржане радионице и представљања романа, уследила су многа питања упућена писцу од стране ученика, који су се одмах укључили у разговор са њим. Ово је пре свега незаборавно искуство ученика, који ће уз одличну презентацију засигурно прочитати роман.

Као што већ рекох, Ваљевска гимназија није само обична школска установа, а тако и Марек Томан тврди за палату Черњин у свом роману. Палата је њему била инспирација, а да ли ће некоме наша гимназија бити, препуштам времену и историји да одлучи.

Мирјана Ђукић III_5

Wir sind keine Engel, oder?

Драмски студио на немачком језику, иако је једна од релативно новијих секција наше школе, у задњих пар година остварује запажене резултате. Ове године, 10. априла, наши ђаци су учествовали на Фестивалу школског театра на страном језику у Новом Саду одржаном у Позоришту младих. На Фестивалу су извођене представе на енглеском, немачком и шпанском језику, а учесници су били из Београда, Шапца, Бачке Паланке и Ваљева, али и из Босне и Херцеговине и Румуније. Наши ученици су премијерно извели представу „Wir sind keine Engel, oder?", која представља адаптацију српског филма *Ми нисмо анђели*, сценаристе и режисера Срђана Драгојевића. Уследиле су многе позитивне критике, како од чланова комисије, тако од публике и других учесника такође. После извођења свих представа уследио је Округли сто, где су чланови комисије износили своје утиске о свим представама, неке су више критиковали, а неке више хвалили те је самим тим завршница била логична. Награда за најбољу главну мушку улогу припала је Вањи Марићу III_6, награда за најбољу споредну мушку улогу Душану Станковићу IV_6, награда за костимографију Јовани Митровић IV_6 и Мирјани Ђукић III_5 док је награда за језичко-педагогошки рад припала професоркама немачког језика Ивани Веселиновић и Катарини Мирковић. Ученици који су представљали нашу школу у најбољем светлу су: Страхиња Продановић I_6, Јелена Перић I_6, Софија Перић I_6, Тина Стојковић I_6, Ива Тодосић I_7, Нина Маровић II_5, Лука Кркељић II_5, Тина Радојевић II_5, Тамара Стојановић II_5, Лука Петровић III_2, Милица Вујовић III_5, Јована Бранковић III_5, Мирјана Ђукић III_5, Вања Марић III_6, Кристина Ђурић IV_5, Давид Јанковић IV_5,Јована Митровић IV_6, Душан Станковић IV_6, Николина Малицан IV_6 и Никола Трајковић IV_6.

Овогодишњу представу на немачком језику имали су прилику да виде сви ученици Ваљевске гимназије на традиционалној Приредби на страним језицима, 18. априла у Дому културе. Наредно извођење представе представљало је узвратну посету Шабачкој гимназији, 16. маја 2019. Али то није крај за младе глумце аматере и њихове професоре, јер им у току распуста предстоји гостовање у Осијеку, где ће се борити за нове награде. На нама је да им пожелимо срећу, да верујемо у њих и надамо се новим успесима.

Софија Перић I_6

Уметност, друштво, критика

Сваки период у историји има неки лични, другачији печат и дела се мењају из епохе у епоху уз промену самог друштва. Може се рећи да уметност често прати друштвене промене и да теме које уметници кроз дело испољавају припадају друштвеној средини у којој се налазе. „У историји уметности теме су се мењале онако како се мењало друштво. Тако је средњовековно сликарство у претежно религијској тематици приказивало људску фигуру без портретних, индивидуалних особина, на скоро увек исти шематизован начин. Такво приказивање човека било је сагласно владајућој идеологији средњег века, по којој су сви људи једнаки пред богом. Ренесанса, међутим, у први план истиче портретне особине појединца, јер је у тој епохи преовладавала свест о моћном појединцу, способном да влада и да мења свет."

Многи уметници на индиректан начин покушавају да у својим делима представе или прикажу оно што се налази у њима самима, тј. оно што их мучи као припаднике одређеног друштва. Сама уметност може представљати бег од стварности или механизам одбране, тако што ће се тренутне или сталне проблематике приказивати у уметничким делима. То наравно могу бити и унутрашњи немири самог појединца, али и немири узроковани спољашњим факторима. Уметност је комуникација и њен циљ је да допре до људи. Ако би уметност била само одраз друштвене средине, она не би била друго до социолошка чињеница равна свакој другој чињеници.

Многа дела су универзална и помажу нам да боље схватимо једни друге. Пред Рембрантовим и Ван Гоговим сликама у Амстердаму свакодневно стоје стотине људи различитих раса и националности, различитих полова и доба старости и ту они, без непосредног говора, комуницирају на духовном плану до потпуног разумевања. Стога често уметничка дела имају моћ и утичу на боље разумевање људских емоција, на боље схватање људских односа и на превазилажење друштвених разлика.

Примери критике друштва преко уметности

Франциско де Гоја био је сведок ужасног масакра током француске окупације Шпаније маја 1808. године, после чега ће и створити своје дело *3. мај 1808*, где критикује немире тог доба. „Трећи мај говори о ужасима рата и слепом насиљу војника без лица који се спремају да убију невине. Један од њих, у средини, носи светлу кошуљу на којој се концентрише светлост слике: та светлост ће се угасити када човек буде пао."

У *Герници*, Пабло Пикасо говори о ужасу бомбардовања цивилног друштва током шпанског рата 1937. године, истовремено критикујући нацистичку Немачку која је произвела бомбе бачене из авиона, како то може данас да се ишчита из поетике овог дела.

Један од озбиљних проблема уметника јесте то што они, формирајући свој поглед на друштво и свет који их окружује, а често припадајући одређеним уметничким правцима и групама, не могу да се уклопе у оквире пожељне културе која им се намеће и нуди. У свом критичком односу према идеологији друштва којој припадају често су несхваћени и отуђени. Њихова мотивација за стварањем мора бити потпомогнута како плурализмом уметничких тако и политичких вредности. Слобода и слободно друштво представљају основни природни оквир делања сваког уметника. Зашто? Зато што уметност и уметник никада не треба да буду у функцији владајуће идеологије једног друштва, већ њихов рад треба да делује ван постављених оквира са тежњом да безграничним стваралаштвом синтетизује лепоту глобалног света.

Барбара Споладор IV_2

Језичка приредба

И ове године традиционално је одржана Језичка приредба коју су припремали ученици и професори Ваљевске гимназије. Изведено је 20 тачака на немачком, француском и енглеском језику.

Приредба је отворена представом на немачком језику, једног дела свима нама добро познатог филма *Ми нисмо анђели*, односно *Wir sind keine Engel*. Скеч *Луда кројачица* извеле су ученице Александра Марковић и Милица Лукић II_5. Затим, Александра Станковић II_2 говорила је стихове Јесењина и Пушкина, а Марија Ранковић и Дарија Бранковић отпевале су песму Ride (Lana Del Rey). Ученици I_5 показали су нам колико познају серију *Пријатељи* одглумивши делове исте, а скеч под називом *Црвенкапа,* ученици II_5. Шта треба да знамо о ирском језику причала нам је Ленка Живановић, а одмах за њом песму *Je vole* извела је ученица Маша Живковић. Затим, после девојака, Шарла Азнавура и његову песму *She* дочарали су Антоније Манојловић и Митар Аврамовић. Ученица Ивана Пољаница показала је како је спој неспојивог могућ отпевавши песму *Je ne parle pas français* на немачком језику. Након тога уследио је скеч који су сами смислили, режирали и извели ученици II_2. Хардијину песму *Message Personnel* рецитовала је ученица II_5 Милица Лукић. А како изгледа када се две урнебесно смешне породице сретну у једном породичном квизу показали су нам ученици одељења I_5. Дуња Поповић прочитала је есеј Мери Шмиц, који је препун корисних савета. Ученици III_1, III_2, III_4 и III_5 извели су неколико сцена из филма *Лајање на звезде* у којима се могу пронаћи сви ученици Ваљевске гимназије. Крај приредбе приведен је крају уз две музичке тачке. Вук Огњеновић III_3 је уз пратњу Синише Недића извео песму *Wicked Games*. Песмом *Halo* приредбу је завршила ученица IV_7 Марина Петаковић уз пратњу професора Владимира Јанковића, такође и Тамаре Тимотић, Иване Обрадовић и Мине Петровић на сцени.

Будите срећни, радујте се лету и учите стране језике!

Теа Младеновић I_6

Распевана гимназија

Још једно издање једне од омиљених гимназијских манифестација одржано је десети пут по реду. У песмама и игри наших другара уживали смо у четвртак, 23. маја, у сали Центра за културу на чијој сцени је изведена овогодишња *Распевана гимназија*.

Разноврстан програм задовољавао је свачији музички укус. Од балада, преко популарних рок и поп песама, па до плеса представљен је неоспоран таленат наших гимназијалаца. Доротеја Вуковић III_6 и Милан Ћесаревић III_2 били су водитељски пар задужен за најављивање учесника, али и за добру атмосферу. Вече је започело прерадом једне од најлепших македонских песама *Јовано, Јованке*, у извођењу незаобилазног бенда наше школе и професора музичке и ликовне културе, Владимира Јанковића и Немање Радојичића. Потом су уследиле популарне песме многобројних жанрова које су у почетку изводиле ученице првог разреда и тиме показале свој таленат, али и свима нама добро познати гласови који овом сценом владају годинама и изнова доказују свој неоспоран квалитет.

Нумере су биле извођене у дуетима, самостално, уз клавирску или уз пратњу виолина или чланова бенда. Током програма наступали су ученици свих разреда и тиме доказали да су гимназијалци свестрани и талентовани на свим пољима. Наши гости из Шабачке гимназије су кроз представљање неколико песама на најлепши начин допринели да вече буде незаборавно. Било је и страних и домаћих песама, и оних у вокалном извођењу, али и у инструменталном. Као и сваку досадашњу, и ову Распевану гимназију обележио је бенд Ваљевске гимназије који чине: Андреј Ранковић II_2, Богдан Гачић II_3, Иван Стојаковић IV_1 и Синиша Недић IV_7 – гитаре и Јанко Вујић III_2 и Алекса Лазић IV_4 – бубњеви. Поред њих пратња певачима били су и Јана Петрашевић I_3 и Лазар Жујовић III_1 на виолинама, а Софија Јаневска I_1, Ивана Јеринић I_3 и Маша Живковић I_6 на клавиру. Изненађење и одушевење за све присутне изазвало је извођење плесне тачке ученика одељења IV_3, Тамаре Тимотић, Иване Обрадовић, Марка Пантелића и Вељка Ускоковића.

Организатори су били професори и ученици наше школе у сарадњи са спонзорима који су допринели да се они најзаслужнији на прави начин опросте од ове њима најбитније манифестације током периода проведеног у Ваљевској гимназији. Наиме, професорка ликовне културе Наташа Кристић и професор музичке културе Марко Томић, захваљујући спонзору, наградили су матуранте и уједно чланове бенда, Синишу Недића, Алексу Лазића и Ивана Стојаковића, ваучерима за куповину опреме у познатој музичкој радњи Mitros Music, као знак захвалости за њихов вишегодишњи допринос *Распеваној гимназији*.

Вече је завршено поновним извођењем етно-рок нумере *Јовано, Јованке* чијем извођењу су се прикључили Исидора Лазаревић, ученица Музичке школе *Живорад Грбић* која се представила публици током програма, и професор музичке културе, Марко Томић, који су својим гласовима употпунили нумеру.

Јована Зарић III_6

Шекспиријана

Радници позоришта - Пеца (драматург), Вики (костимограф), Нена (суфлер), Буле (декоратер) и Ратко (портир) - принуђени су да се сналазе, јер су београдски глумци одбили да играју представу у њиховом позоришту, те се сада њих петоро налазе пред отказима. Одлучују се да сами припреме представу и тако спасу позориште велике срамоте, а себи сачувају послове. Тај циљ неће испуњавати сами, већ ће позвати ђаке Ваљевске гимназије у помоћ, који ће заједно са њима спремити и одиграти представу. Ђаци су, очекивано, несташни и немирни, па током пробе долази до бројних комичних ситуација које Пецу доводе до лудила. Ипак, сви се смире и својски потруде када на пробу дође и сам градоначелник, желећи да види шта се то ради у позоришту. Ђаци и петоро позоришних радника тада одигравају део представе пред градоначелником, чиме се *Шекспиријана* завршава.

У *Шекспиријани* је обрађено неколико Шекспирових дела - *Ромео и Јулија*, *Хамлет*, *Сан летње ноћи*, *Отело*, *Ричард III*. Велики изазов склапања ових дела у једно решен је на сјајан начин. Ђаци и професори који су припремали представу играли су се са Шекспиром, одигравши га на неколико различитих начина. Тако су неки делови одиграни на класичан начин, неки су у били приказани сценским покретом, балетом и нарацијом, а неки на потпуно неочекивани начин (*Ричард III* као рагби утакмица). Одигравши представу овако, ученици наше школе показали су да су веома маштовити.

Шекспиријана је премијерно изведена за Дан школе, 22. новембра 2018. године. Прва реприза била је већ сутрадан, а поново је изведена поводом Светског дана позоришта, 27. марта 2019. године. Сва три пута представа је одиграна на сцени ваљевског Центра за културу. Интересовање за представу је било велико, те су наши ђаци били гости Шабачке гимназије, где су 4. марта ове године одиграли *Шекспиријану*. Врхунац свега био је наступ у Крагујевцу, на *23. Позоришним сусретима ученика гимназија Србије*, који су одржани од 15. до 24. априла у Књажевско-српском театру, најстаријем позоришту у Србији. Наши ђаци су *Шекспиријану* одиграли последњег такмичарског дана, 22. априла. Са такмичења је у Ваљево донета награда за најбољу сценографију.

Рад на представи, као и њено извођење у Ваљеву и на гостовањима, причинио је свима велико задовољство. Треба споменути и још једног ученика Ваљевске гимназије, Синишу Недића IV_7, који је, иако није био учесник представе, био део екипе *Шекспиријане*. Овај млади гитариста био је задужен за атмосферу на гостовањима, и свакако заједно са осталима заслужан за то што су ђаци наше школе и у Крагујевцу и у Шапцу запамћени као весела и распевана група која шири радост свуда око себе.

Павле Игњатовић, III_7

За све нас које занима астрофизика и астрономија

Да ли бисте волели да видите један од најбољих и највећих рефрактора данас? Да посетите опсерваторију и сазнате о телескопима и њиховој употреби у астрофизици? А да ли бисте волели да у Планетаријуму присуствујете предавању о небеским телима, Сунчевом систему или галаксијама? Препознали сте своја интересовања, али мислите да немате ту могућност? Не брините, ову прилику немају само ученици природно-математичког или одељења обдарених у математичкој гимназији! Не морате бити *специјалац* или *природњак* да бисте стекли нова или проширили постојећа знања из области физике, тачније астрономије.

Захваљујући активу за физику, који сваке године организује стручну екскурзију у Београд, можете то и учинити без обзира на то који сте смер. Довољна је само жеља, али и то да се што пре пријавите, јер је број места ограничен, а то није прилика која се пропушта. Ми вам то са сигурношћу тврдимо. Наиме, са својим професорима Предрагом Стефановићем, Маријом Сиришки, Љубомиром Џигурским и Катарином Јовановић, група гимназијалаца, нас 113 ученика, кренули смо пут Београда 14. децембра 2018. године.

Прва дестинација нам је била Звездара, тачније опсерваторија у којој смо имали прилику да видимо један од највећих и најбољих рефрактора данашњице. Несварно је то, ретке су прилике видети толики оптички телескоп и то ко би рекао, у Србији и то у Београду, удаљеном свега стотинак километара од нас. Већина људи ни не зна колико смо заправо као народ богати знањем. Дивећи се том невероватном изуму присуствовали смо и предавању не само о том, него о телескопима уопште и њиховој функцији у наукама, посебно у области астрофизике. Астрономска опсерваторија као институција постоји преко 125 година и представља један од најстаријих српских научних института. Задржали смо се још на Звездари, добро и ради заједничке фотографије, али свакако и због посете главне Управне зграде са библиотеком. Е, ту прилику сигурно нисте имали! Толико старих предмета, књига, цела просторија представља ризницу знања кроз историју и развој науке. Наша наредна дестинација био је чувени Планетаријум на Калемегдану. Није баш много нас имало прилику да *истражује* небо на отвореном, посматра звезде са стручњацима или слично. То смо овде могли, бар визуелно. На специјално закривљеном плафону, појавило се звездано небо. Путовали смо кроз наш Сунчев систем, Млечни пут, галаксије... Видели како са мале раздаљине изгледају астероиди, црне рупе, планете, звезде... Право царство за љубитеље астронимије. Ни лоше време, па ни киша, нису нам покварили добро расположење, па смо тако весели посетили и цркву Ружицу која се такође налази на Калемегдану. На иницијативу професора Предрага Стефановића, ученица одељења III_6, Јована Зарић, припремила је кратку историју о овој врло битној светињи нашег народа, коју је представила окупљеним ученицима и професорима. Након тог обиласка, преостало време је било планирано као слободно. Неки гимназијалци су га провели у шетњи Калемегданом и срели групу кинеских спортиста (вероватно кошаркаша), који су такође уживали у лепотама тог дела града (укратко мало је фалило да се вратимо са путником више и да добијемо зета Кинеза; поздрав за другарицу – препознаће се сама). У вечерњим сатима, у договорено време, реализован је повратак за Ваљево.

Ако мислите да само са другарима из одељења можете добро да се проведете, варате се. Атмосфера у аутобусу је била врхунска! То је доказ да је и са ученицима других смерова провод загарантован. Али да не заборавимо и професоре, са којима смо причали не само у путу него током целог дана о многим темама и увидели да су они много више од оних које знамо на часовима, јер не учи се баш све на тих 45 минута. Ова ексурзија увек прође слатко (у сваком смислу), а ми се надамо да смо вам бар мало својим речима дочарале овај за нас незаборављан дан. И наравно, очекујемо да вас у што већем броју видимо наредне године, јер ми то нестрпљиво ишчекујемо!

Јована Зарић и Тамара Спасојевић III_6

Нуклеарне електране су најбољи извор енергије

У понедељак, 20. маја у свечаној сали наше школе, одржана је јавна дебата под називом *Нуклеарне електране су најбољи извор енергије*. Јавни час је одржан у сарадњи са професорима физике у одељењима природног смера и специјализованог математичког одељења четвртог разреда, што представља иновацију у настави физике и интеграције редовне наставе и секције. Важно је истаћи да учесници дебате нису чланови Дебатног клуба, али и поред тога су показали професионалност у представљању својих аргумената и заступајући свој тим.

Афирмативни тим чинили су ученици IV_2, Антонија Васиљевић, Новица Марковић и Стефан Јелић, који су наводили позитивне стране нуклеарних електрана као извору енергије. Док су негативни тим чинили су ученици IV_3, Мирослав Новаковић, Дамјан Ђермановић и Матија Урошевић, који су били против тога. Професорка Катарина Јовановић предводила је афирмативни тим, док је професор био Љубомир Џигурски на страни негативног тима. Суђење дебате поверено је ученицима IV_1, Теодори Марић, Данку Пиргићу и Алекси Станићу, на челу са професором Предрагом Стефановићем. Задатак судија био је да испрате дебату и без укључивања својих знања, прате агрументе тимова и изабру победника. Како су нам истакли, одлука није била лака. Обе стране су имале добре и довољно снажне аргументе, били су уједначени, али победник је морао бити изабран. Одлуком судија победници ове дебате били су чланови афирмативног тима, иако се тада публика укључила у расправу, они нису имали право гласа, тако да су судије и под њиховим притиском остали при својој одлуци. У овој дебати професори нису износили ставове, али су ученике припремали за то. Професор и психолог наше школе Гордана Аврамовић истакла је важност ове дебате, као и чињеницу да су ученици за само две радионице успели да стекну висок ниво излагања, као и да им је ова дебата помогла да схвате да је свако од њих важан део свог тима и да своја самостална знања употребе у тимској борби, што су и показали. Нажалост, сви који нису присуствовали овој дебати неће имати другу прилику јер је то била последња дебата матураната.

Судије су нешто и истакле... Данко је открио да су их чланови победничког тима, након проглашења одвели на пиће у *Круг.* Док је Алекса изјавио да само 2% људи има зелене очи и да је то чини најређом бојом очију на свету, а да се управо он налази међу њима.

Јована Зарић III_6

Озелени Ваљево – улепшај живот!

Нема сумње да наш град има озбиљан проблем са аерозагађењем. Како већина тврди о томе се и не води рачуна, нити то икога заправо занима. А да ли је стварно тако? Наравно да није.

Компанија *Босис Ваљево*, у сарадњи са удружењем акцијаша ЈКП *Видраком* и *Саветом за младе* реализовала је еколошку акцију под називом „Озелени Ваљево – улепшај живот!". Као и у свакој акцији, један од кључних фактора за његову реализацију, чинили су волонтери. *Савет за младе*, као један од сарадника пројекта, позвао је заинтересоване средњошколце да им се придруже. Наравно, гимназијалци су се радо одазвали. Заједно са групом ученика Пољопривредне школе са домом ученика - Ваљево уронили су у ову акцију. С обзиром на то да је 20. март Дан шума и дрвећа и да је ове године 37 година од оснивања компаније Босис, предвиђено је сађење 37 садница. У овај пројекат била је укључена и Основна школа *Десанка Максимовић* у којој је, симболично, посађено седам садница. Преосталих 30 посађено је у парку *Виде Јоцић* на Јадру. Међу волонтерима из наше школе, нашле су се ученице треће године филолошког одељења Милица Пантелић, Ивана Давидов, Теодора Павић и Катарина Гајић као и ученици друштвено-језичког одељења Павле Игњатовић и Милица Станковић. Поред сађења самих садница, наши ученици имали су прилику да сазнају понешто о свакој врсти тих садница, као и шта је све потребно за одржавање нашег највећег зеленог блага. Волонтери су такође очистили парк и вратили му ведрину коју је увек поседовао.

Поред саме реализације пројекта, наши ученици имали су прилику да стекну нова пријатељства која ће без сумње трајати. Као и увек, након реализације саме акције, дружење је настављено уз клопу и добру атмосферу. Нашим ученицима је ово још једно искуство у реду као и показатељ да гимназија није само бубање.

Милица Станковић III_7

Мој град – моја права

У периоду од 21. до 23. маја 2019. године, неколико ђака наше школе имало је прилику да буде део радионица о људским правима. Београдски центар за људска права је уз подшку OEBS-a до сада организовао 11 школа људских права и владавине права.

Под називом Мој град – моја права, пројекат је прва два дана реализован у просторијама хотела Гранд. Ваљевску гимназију је представљало осам ученика: Елена Корчула II_5, Емилија Спасојевић II_7, Јана Ђурић III_2, Лука Петровић III_2, Јована Зарић III_6, Павле Игњатовић III_7, Немања Павловић III_7 и Матија Тодосић III_7. Теме су биле занимљиве и поучне, тицале су се свакодневног живота, Појам и развој људских права, њихова класификација,

дискриминација, механизми заштите, јавна политика само су неке од њих. Представници организација, Сара, Ана и Саша, водили су са ваљевскиим средњошколцима разговоре и о њиховом виђењу друштва. Можда су и најзанимљивији део ове школице били управо радионичарски рад у ком су ђаци приказали стечена знања из ове области. Трећег, и уједно последњег дана, ученици су обишли две најзначајније установе за људска права у нашем граду. Током посете Вишем суду и Вишем јавном тужилаштву имали су прилику да научна знања покажу у пракси. Стручна лица ових установа су им детаљно пренела утиске и искуства о раду у својој области и упознала са просторијама као што су суднице, одвојена соба за разговор, јавне сале...

По окончању пројекта, ученици су добили сертификате који потврђују да су похађали Школу људских права и владавине права, али и нова сазнања о Уставу и уопштеном систему закона наше државе, који ће им сигурно користити у даљем школовању, а свакако и у свакодневном животу.

Јована Зарић III_6

Роди се на лепом месту

Ваљевска гимназија већ низ година истиче се многобројним успесима и хуманитарним акцијама. И овога пута, показала је да њени ђаци поред талента за науку, спорт и глуму умеју да сарађују и заједно чине добра дела.

Поводом хуманитарне акције под слоганом „Роди се на лепом месту“ ваљевски гимназијалци, ученици првог разреда, дошли су на идеју да би и они могли да допринесу својом креативношћу и маштом. У ову акцију укључили су се ученици филолошког одељења: Алекса Гојковић, Тамара Ристановић, Марина Гајић, Тереза Бајић, Никола Радојичић и Андријана Матић.

Ученици су правили осмомартовске честитке које су касније продавали. Куповини честитки, придружио се и директор школе као и професори и ученици. Сав прикупљен новац предат је Ваљевској болници, која се свим срцем захвалила на помоћи.

Добро дело је показатељ унутрашњих особина, а нечије мало може бити много уколико се у посао укључи више људи. Данас је реткост срести младе људе који помажу другима, али Ваљевска гимназија их и даље има. Учинити и најмањи гест, може бити последица нечијег осмеха на лицу и задовољства у срцу. На крају крајева, рачунају се само добра дела. Зато, учини и ти нешто лепо и буди хуман!

Андријана Матић I_5

Блеји исправно – читај!

Група за друштвене науке Друштва истраживача *Владимир Мандић Манда*, одлучила је да, у сарадњи са Матичном библиотеком *Љубомир Ненадовић*, формира Клуб који ће реализовати акцију под називом „Блеји исправно – читај!”. Ова идеја се јавила неколико година раније, али су Ђурђија Марјановић, ученица одељења IV_5, и Милица Станковић III_7 одлучиле да спроведу тај пројекат. Постојале су две фазе пројекта: радионице међу гимназијалцима и радионице за основце. Почетком 2019. године чланови Друштва истраживача окупили су заинтересоване ученике прве и друге године гимназије. Дискутовало се о разним темама које су у вези са читањем – где је акценат био на питању зашто ученици избегавају читање. Потом су подељене најзанимљивије теме и реализована предавања.

Након тога уследила је друга фаза пројекта. Оформљен је клуб читалаца у Матичној библиотеци *Љубомир Ненадовић*. Основна намера Клуба читалаца јесте промовисање читања путем тематских радионица међу децом основношколског узраста, од петог до осмог разреда. Тим који организује Клуб читалаца чинили су чланови Групе за друштвене науке Друштва истраживача и ђаци Ваљевске гимназије, који су већ прошли кроз целу причу.

Први састанак одржан је у петак, 22. марта у 19 часова у Клубу младих, на поткровљу Матичне библиотеке *Љубомир Ненадовић*. Наредне радионице су *Слободна литература или лектира, Књига или филм, Стрип као читалачки изазов, Зашто читати.*

Наставници основних школа су се сложили да у нашем граду недостаје оваквих активности и позитивно су реаговали на ову идеју. У радионици је учествовало двадесетак ученика основних школа. Кроз ове радионице ученици Ваљевске гимназије имали су прилику да самостално организују едикуативна предавања, а поред тога, имали су и одлично дружење. Након последње радионице, основци су били заинтересовани за још дружења. те смо одлучили да направимо малу журку у просторима Друштва истраживача. Ваљевски гимназијалци још једном су показали да су спремни да учествују у разним акцијама које би за циљ имале културно буђење нашег града.

Милица Станковић III_7

Говор фотографија

Фотографија је доказ постојања неке особе, места, грађевине... Када се присећамо некога, то најчешће радимо посматрајући фотографију те особе. Моћ слике је снажна, неизбрисива. Сваки портрет, објекат, догађај, лице, занат, на овај начин остају трајно забележени.

Истакнути уметник у култури и информисању, социографски, етнографски фотограф, новинар у области фолклористике, културе и уметности, Томислав Грујичић Равањац, редак је пример данашњег времена. Носилац многих награда, признања и повеља, аутор је преко хиљаду чланака, фотографија и стотина изложби. Равањац својим фотоапаратом више од пола века бележи свакодневни живот једног народа. Много сачуваних делова живота млади имају прилику да виде, да сазнају о неком ранијем времену у ком нису живели. У периоду у ком живимо већина људи је окренута градовима и модерном начину живота, али колико њих заправо зна довољно о свом народу и традицији. Постоје такви, али тај број није велики. Управо фотографије Томислава Грујичића омогућавају ту врсту сазнања.

Уметничким фотографијама бележи сеоски живот. Такав живот приказује природу, традицију, културу, оно што постоји дуги низ година, оно што негујемо и чувамо иако ишчезава из године у годину. Такође, приказује и спонтане ситуације и обичаје у свакодневном животу. На основу фотографија сазнајемо вредност наше културе. Присећамо се корена.

На фотографијама обраћамо пажњу на детаље. У природи, како она заправо изгледа, у народној ношњи, разним инструментима и дивимо се људима који данас у овом добу живе на тај начин, а они се деле на оне који то желе и оне који су приморани и немају другог избора. Најважније је похвалити те људе који су срећни у каквим год се ситуацијама налазили.

Претпостављам да је уметникова намера била да дочара такав живот, да прикаже колико је култура и традиција нашег народа важна и да је треба поштовати. Фотографије које су настале на бројним местима и деловима наше земље, служе и за децу која не знају како народ живи на селу и колико они улажу труда. Ове фотографије говоре саме за себе, није им потребно никакво објашњење, већ су прилично јасног садржаја. Треба погледати и обратити пажњу на фотографије првенствено да би научили и упознали се са традицијом.

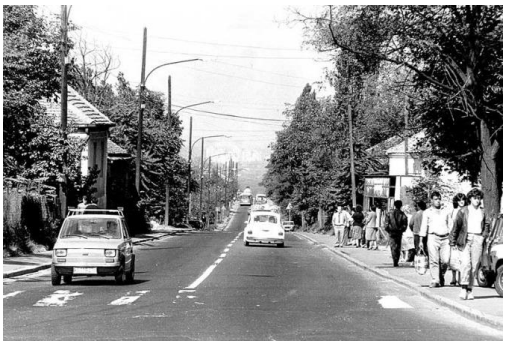

У овим годинама, не обраћам пажњу на сеоски живот, више сам окренута ка садашњости. Али свако треба да пронађе нешто што је са ових фотографија битно за њега и да то запамти и примењује у животу, како би још неколико деценија очували оно чега нисмо свесни колику има вредност.

Такође, мислим да би требало да постоји још оваквих људи као што је Томислав Грујичић, јер он својим сликама успева да одоли времену и да на прави начин наш народ, културу, традицију и обичаје представља људима широм Европе.

Марина Аврамовић и Јована Зарић III_6

Немац у Ваљевској гимназији

Школске обавезе свим средњошколцима представљају највећи проблем. Тестови, домаћи задаци, усмена одговарања и разни пројекти некада нас спречавају да се посветимо нашим хобијима. Алекса Ковачевић, ванредни ученик другог разреда Ваљевске гимназије, показује својом преданошћу и амбицијама да је ипак могуће спојити школу и спорт.

Још од малена, Алекса је увек показивао велико интересовање за спорт.

Знало се да ће једнога дана постићи огромне успехе. Већ са својих седам година започео је кошаркашку каријеру у КК *Зицер*. Његов таленат приметили су и тренери ваљевског клуба *Студент* у коме је тренирао две године. Алексина марљивост и залагање нису одувек били само за спорт већ је надарен и за природне науке. С тога, у седмом разреду уписао је специјализовано-математичко одељење у Ваљевској гимназији. Договор са родитељима да никада неће стављати спорт изнад свега му је приоритет. Тако млад, а нових прилика никад доста. Као највернији навијач Кошаркашког клуба *Партизан*, понуду да постане један од њихових играча није могао одбити. Иако је ово за Алексу било остварење сна, морао се суочити са потешкоћама које су га чекале у школи и стални одласци на тренинге у Београд. Због мањка слободног времена, како каже, морао је да учи и у колима. Као један од бољих играча репрезентације, кроз бројне турнире обишао је многе градове Европе, а засигурно година врхунца Алексине досадашње каријере била је 2017. Одлазак на Сабонисов камп у Литванији, турнири у Паризу и пласман у двадесет најбољих играча Србије (2002. годиште).

Врхунац његовог успеха био је тренутак када је добио позив од немачког клуба *Crailsheim Merlins*. Као један млади дечак који је сам играо баскет на уличним теренима, никада није ни слутио да ће бити изабран за MVP играча у целој Немачкој. Незрели петнаестогодишњак одлази да живи сам у непознатој држави уз пуно одрицања и суза. Након две напорне године самосталног живота Алекса је показао велики напредак, а прошлог месеца стигао му је позив за боравак у једном од најпознатијих кошаркашких кампова Паула Гасола у Шпанији.

Желимо Алекси још пуно успеха и надамо се да ћемо га за пар година гледати у дресу наше репрезентације!

Наталија Урошевић и Јана Рељић I_6

Рус у Ваљевској гимназији

Да ли вам је познато име Филип Лане? Уколико га до сада нисте упознали, можда ћете након ове приче пожелити да стекнете новог пријатеља или чак да промените ставове који су у вези са Србијом.

На први поглед, била је то само посета доброг пријатеља за време божићних празника, али је та посета створила велику љубав према Србији, и ето већ пет година, породица Лане живи овде. Наравно након доласка, уследило је прилагођавање како околини и другим људима, тако и упознавању новог језика. Знајући само пар речи на српском језику, Филип је кроз слушање других и школску помоћ, без икаквих проблема савладао наш језик за свега неколико месеци. Још један плус приписан је самом гостопримству. Наиме, након доласка помоћ су пружиле како нове комшије, тако и стари познаници и наравно сама школа. Временска разлика није играла битну улогу у новом начину живота. Вероватно вас занима разлика између образовног програма. Образовање у Русији је доста теже. Наиме, систем је строжи и то се примећује по професорима који не толеришу неодговорност, као и запостављање градива и самим тим стварају огроман притисак ђацима. Филипу је лакши наш систем, јер како он каже, учење зависи од самоодговорности сваког појединца.

Оно што је било ново, а тиче се празника, биле су славе. Слава за њих представља уживање и још једну прилику да се друже са својим пријатељима. Пошто смо исте вероисповести, сви остали празници се славе на скоро исти начин. Са собом су понели дух празника Масленица, што се код нас зове Покладе. Масленица се слави у седмој недељи пре православног Ускрса. Током недеље Масленице, месо је већ забрањено православним хришћанима. Дозвољени су млеко, сир и други млечни производи, па је по „маслацу" празник добио име. Филип проводи празник у кругу породице, где се као главно јело на трпези налазе палачинци. Једна од ретких мана представља некоришћење ћирилице. Његови родитељи као новинари раде на јачању руско-српских веза. Сам прелазак на латиницу услед америкanизације доводи у питање даљу улогу и опстанак ћирилице, што лоше утиче на наш језик. Још једна кратка анегдота која показује велико поштовање према Србији видела се у следећој ситуацији. У основној школи Филипов другар је рекао како је Косово део Албаније и након што је то чуо Филип је скочио на друга и рекао да Косово заправо припада Србији.

На питање шта му највише недостаје из Русије, Филип је рекао да су то бака и дека, као и његови другари и клубови у којима је учествовао. Ако би имао прилику да се врати у Русију, он не би то учинио. Сигурно сте се питали зашто су изабрали баш Србију. Филипова мама дала нам је адекватан пример који гласи: „То може да се упореди са тим како човек бира супругу. Човек који има мајку, као што Руси имају своју домовину (мајку), ми смо изабрали Србију. Не бисмо се вратили, ту смо и срећни смо овде и трудимо се да напредујемо. Велики разлог за остајање пружио је српски народ који нас је примио као да смо већ њихови."

Кристина Ђурић I_7

Прва екскурзија у новој школи

Крајем априла месеца 2019. године ђаци првог разреда Ваљевске гимназије као и специјализована одељења седмог и осмог разреда су уз пратњу својих разредних старешина кренули на тродневну екскурзију 19. априла у раним јутарњим часовима.

Прва дестинација коју су посетили јесте Мокра Гора. Тамо су имали прилику да разгледају интересантне куће као и друге дрвене грађевине које се налазе у туристичком етно-селу Мећавник, познатији као Дрвенград, који је изграђен по замисли филмског редитеља Емира Кустурице за потребе снимања филма *Живот је чудо*. Затим су се упутили ка Босни и Херцеговини. Тамо су посетили Вишеград. Имали су прилику да фотографишу предиван поглед са велелепног моста Мехмед-паше Соколовића такође познатом по делу *На Дрини ћуприја*. Поред тога своје слободно време су провели у културном центру направљеном у част нашем нобеловцу Иви Андрићу, Андрићграду. Након тога стигли су у једно мало место под називом Тјентиште где су са водичима посетили споменик који је подигнут 1971. године у част палих бораца у бици на Сутјесци. После напорног дана у вечерњим часовима стигли су у Херцег Нови где их је дочекало особље хотела Плажа. Следећег дана након доручка су се упутили ка крајњем североистоку Боке Которске, једног од најлепших залива на свету, где се налази један од градова светске урбане баштине, Котор. Град стар преко 2000 година, права је ризница споменика културе као и извор богате музејске и архивске грађе. Имали су прилику да слободно време проведу у Старом граду. Овај део Котора краси посебна лепота и приче, које су ђаци могли да чују од локалног водича. Данас је пун ресторана и коноба, а краси га и богати ноћни живот. Такође једна од знаменитости јесте Трг од оружја на ком се налази Торањ за сат, Кнежева палата, зграда Арсенала... Следећа локација коју посећују је Цетиње, град који је историјска и садашња престоница Црне Горе. Ђаци су имали прилику да уђу у некадашњу резиденцију Петра II Петровића Његоша. У почетку се звала Нова кућа, али је убрзо добила ново име, Биљарда по билијару, Његошевој омиљеној игри. Ова посета је оставила јак утисак на њих јер су могли да виде како су и где владари проводили свој живот. Затим је уследила дуга и стрма вожња, па и исцрпљујуће пешачење до врха планине Ловћен где се налази Његошев маузолеј. Сав тај напор је вредео јер је поглед са врха запањујући. Када су се сви попели, окупили су се испред капија маузолеја и позирали за фотографију која ће им бити вечна успомена са прве екскурзије и новим пријатељима. Провели су још једну ноћ у хотелу који се

налази уз саму обалу мора и уживали на терасама које имају поглед на Јадранско море. У раним јутарњим часовима спаковали су своје кофере и упутили се ка последњој дестинацији за ову екскурзију. Убрзо су стигли у један стари град који се зове Требиње, познат и као град Јована Дучића. Сви су слободно време искористили да се одморе и поједу неку традиционалну посластицу испод стогодишњих платана, јер како је водич рекао, ко није седео испод шеснаест платана није ни био у Требињу. Недалеко од Требиња налази се седиште Захумско-херцеговачко и приморске епархије, манастир Тврдош. Овај манастир је такође познат по својим подрумима доброг вина које су млади Ваљевци имали прилику да купе.

Завршио се и трећи дан, дошло је време за полазак у Ваљево. Свима је било јако лепо на овој екскурзији, јер су се још више спријатељили и посетили нека нова места. Захвални смо професорима што су пазили на нас и директору што се побринуо да видимо од свега најбоље. Једва чекамо ново путовање са другарима, а ова екскурзија ће заувек остати упамћена као једно од лепших сећања из Ваљевске гимназије.

Теа Младеновић I_5

Борба против рака коже почиње у твојој глави

У мају 2019. године поводом обележавања месеца борбе против меланома (рака коже), Лана Богдановић, ученица 3. разреда природно-математичког смера, одржала је едукативно предавање под називом *Борба против рака коже почиње у твојој глави*. Предавање је намењено првенствено младим ученицима школе, а затим и одраслима у циљу да на што вернији и једноставнији начин појасни шта представља рак коже и које су његове опасности. То је постигнуто одговорима на неколико важних питања: шта је рак коже, како изгледа, како настаје, ко може оболети од њега, како га спречити и лечити.

Циљ читавог пројекта био је да једна млада особа подстакне своје вршњаке да схвате колико је важно да на време брину о свом здрављу, било да је то агресивна болест попут ове или свакодневне ситнице које свакако утичу на исход здравља, развоја и живота.

Ученица поручује: „Здравље је једно, чувајте га. Здрав човек је срећан човек. Ово је само почетак борбе, а заједничким снагама смо увек ближи циљу него када до њега ходамо сами. Искористите своја знања и умеће и мењајте будућност на боље. Усудите се да јавно говорите и упућујете на проблеме којима се не посвећује довољна пажња. Будите упорни и истрајни, неко ће ваше речи сигурно чути, јер се труд увек исплати.”

Лана Богдановић III_4

Дебата „Реформа гимназија се успешно спроводи“

Дана 20. марта текуће године, у свечаној сали Ваљевске гимназије одржана је дебата на тему *Реформа гимназија се успешно спроводи*. Дебату су припремили и у њој учествовали чланови дебатног клуба наше школе – у афирмативном тиму били су Ленка Живановић III_5, Немања Шујдовић IV_3 и Јана Софронић I_4, а у негативном тиму Милица Миликић I_4, Лука Јовановић IV_6 и Павле Игњатовић III_7. Тренер дебатних тимова, као и претходних година, била је Гордана Аврамовић, психолог.

Фокус дебате био је на оном делу реформе који су од почетка школске године искусили прваци – увођење изборних предмета као што су Језик, медији и култура, Уметност и дизајн, Здравље и спорт и Одрживи развој, реализацији садржаја ових предмета, начин рада, као и суштинска потреба за њима.

Афирмативни тим заступао је становиште да је реформа потребна нашем образовном систему, па ма каква она била. Истакли су да је потребно искорачити напред, по сваку цену променити постојећу поставку ствари, за коју су се оба тима сложила да није адекватна и да не одговара нашим ђацима. Чланови афирмативног тима су говорили како увођење нових предмета представља ширење спектра тема и битну промену начина рада, као и то да ће гимназије у таквој ситуацији бити у прилици да ђацима пруже више знања, али и вештина из разних области. Важан аргумент са њихове стране био је тај да ученици већ од првог разреда почињу са реализацијом сопствених пројеката из изборних предмета. Такође, истакли су и да нови предмети улазе у просек оцена за општи успех, и да углавном побољшавају просек .

Негативни тим је имао другачије мишљење. Већ на почетку истакли су да не постоји стручни кадар за поменуте предмете, већ да ће њих предавати професори других предмета, који нису прошли адекватну обуку (само два дана по 8 часова обуке) и поставили питање какав ће бити квалитет наставе тих предмета. Рекли су и да увођење нових предмета представља само „затрпавање” ђака новим обавезама, као и наметање додатног времена које се мора провести у школи. Такође, указали су и на проблем интересовања ученика, упитавши колико ће они бити заинтересовани за реализацију поменуте пројекатне наставе. На примедбу афирмативног тима да је неопходно искорачити напред по сваку цену, одговорили су речима: „Ако сада кренемо погрешним правцем, где ћемо завршити на крају тог пута?”, јасно ставивши до знања да су против овакве реформе.

Негативни тим је, паралелно са покушајима да „обори” аргументацију афирмативног тима, изнео и свој контраплан, који је био заснован на повећању броја одељења са мање ученика у оквиру одељења, при чему би професор имао више времена да са сваким учеником има готово индивидуализован приступ, односно да се свакоме посвети; затим организацији великог броја садржаја у виду секција, чији би се рад више помагао и подржавао, чиме би ђаци добили прилику да се баве оним темама које желе, а које им нису наметнуте; и реформом школског плана и програма.

Дебата је била успешна, јер су оба тима показала завидно познавање теме и пружила врхунску аргументацију. Публика је била задовољна дебатом, а став свих који су је пратили је да су нешто ново сазнали.

Павле Игњатовић III_7

Европски парламент младих

За викенд 2. и 3. марта у нашој школи и градској општини одржао се Outreach weekend Европског парламента младих, на ком су учествовали ученици свих средњих школа.

Европски парламент младих је невладина, непрофитна, омладинска организација која постоји у 41 земљи Европе и за циљ има подстицање иницијативе међу младима и њихово активно учешће у решавању проблема у њиховом окружењу. Главна активност коју спроводи је организовање заседања која представљају симулацију рада Европског парламента и парламентарне процедуре.

У суботу 2. марта учесници су се поделили у четири комитета: ENVI(заштита животне средине), FEMM(репродуктивно здравље и сексуално образовање), AFCO(улазак Србије у ЕУ), LIBE(слобода медија), након чега је првих неколико сати било посвећено упознавању својих чланова тима. Учесници су играли различите игрице ради ојачавања тимског духа и разбијања тензије међу делегатима. Када су сати разоноде прошли, почела је заједничка консултација о већ поменутим проблемима и најбољим начинима за њихово решавање. Узимајући у обзир да су теме комплексне, рад је настављен у недељу, да би, у поподневним часовима истог дана, резолуције биле презентоване у свечаној сали градске општине. Свака резолуција садржала је у сажетим тезама проблеме и најефективнија решења.

Презентовање резолуција одвијало се кроз пет етапа: defense speech (уводни говор у тематику), attack speech (прилика за комитете да нападну супарничке резолуције), response to attack speech (одговор), open rounds of debate (дебата), summation speech (емотивни говор који објашњава значај говорене теме). На самом крају седнице бира се победнички комитет и одвија се завршна церемонија где се одаје почаст учесницима и организаторима.

Европски парламент младих је одлична организација која младима даје увид у неке од најрелевантнијих, актуелних проблема у свету, а поред свог информативног и едукативног духа младима даје одличну прилику да упознају нове људе и изграде тимски дух.

Сара Џукић и Анђела Лукић III$_5$

Rich kids of knowledge

Децембра 2018. године, родила се идеја која ће врло брзо узбуркати медијски живот Србије. Под окриљем имена *Rich kids of knowledge* изронило је удружење грађана који препознаје младе таленте, слави њихове успехе и промовише знање.

Када сам била позвана да радим на овом пројекту, прва ствар која ме је приволела идеји, јесте платформа на којој се он ширио – Инстаграм. Као масовно средство медијске комуникације и мрежа сваког ученика нашег времена, Инстаграм је обећавао ту покривеност и препознатљивост која се на крају и обистинила.

Сам профил, започет је манифестом пројекта који је гласио „Овим Инстаграм налогом желимо да покажемо потпуну супротност налозима *Rich kids of*… који у први план стављају хваљење материјалним, које није у складу са реалним, а далеко је од примера који је на било који начин заслужио медијску пажњу и пажњу појединаца. Желимо да представимо све оне који су се знањем и радом истакли у образовању, оне који су најпозитивнији пример младима."

Ових пар редова, наишло је на огромну подршку широке јавности Србије. Сви можемо помало да се препознамо у племенитој идеји пројекта ако смо ученик који постиже успехе и желимо да мотивишемо друге да пођу на сличан пут, ако смо родитељ који подржава своје дете или пак посматрач који верује у свежину нових и младих вести у етру.

Иза кулиса и радом на пројекту, свакодневно су ме испуњавали коментари људи који су имали безусловне речи хвале и подршке. И поред разних препрека, на које сам временом наилазила, од дизајна саме странице и тражења Инстаграм нише, преко хакерског упада и привременог брисања, ентузијазам младих људи који није јењавао је био одлучујућ да желим да овај пројекат настави да живи и испуни све своје капацитете.

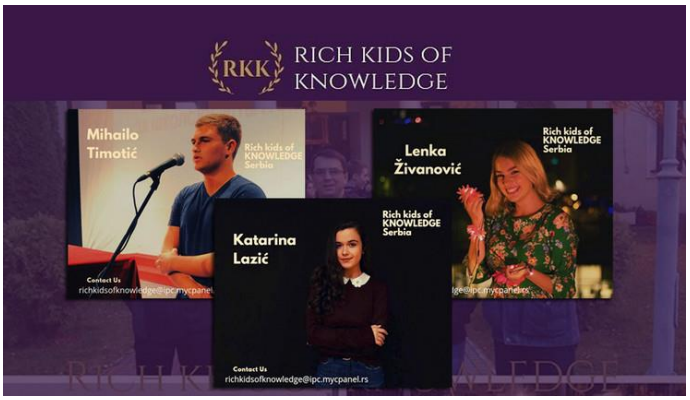

Као модератор странице, а и зачетни члан, имала сам прилику да управо урадим то што је манифест налагао, да изађем из „зоне сумрака", кажем оно што имам и мотивишем своје вршњаке на свим националним телевизијама и у свим водећим новинама у Србији. Штавише, и можда оно највредније, успела сам да пројекту прикључим многе пријатеље, који су током година школовања остварили невероватне успехе и добили интернационална признања. Овај профил сада броји младе људе, не само из Ваљевске гимназије, не само из Србије, већ и из Швајцарске и Израела.

Ово је идеја која наставља да излази из свих физичких граница, јер својим духом и циљем подржава оно најбитније – знање.

Ленка Живановић III_5

Дани америчке културе

Манифестација Дани америчке културе трајала је од 07. до 09. новембра 2019. године и укључивала је разна предавања, дебате, књижевне и филмске вечери. Циљ манифестације је приближавање и разумевање сличности и разлика између наших култура. Манифестација је организована у Ваљевској гимназији, библиотеци и Друштву истраживача.

Првог дана у свечаној сали Ваљевске гимназије одржано је предавање на тему *Амерички устав и политички систем.* Током предавања, разговарали смо о филозофима просветитељства који су утицали на устав Сједињених Америчких Држава, могуће интерпретације устава и његов утицај на касније револуције попут Француске, Боливарове... Поред устава, говорили смо и о политичком систему у Сједињеним Америчким Државама, подели власти, као и о сличностима и разликама између америчких и српских политичких система.

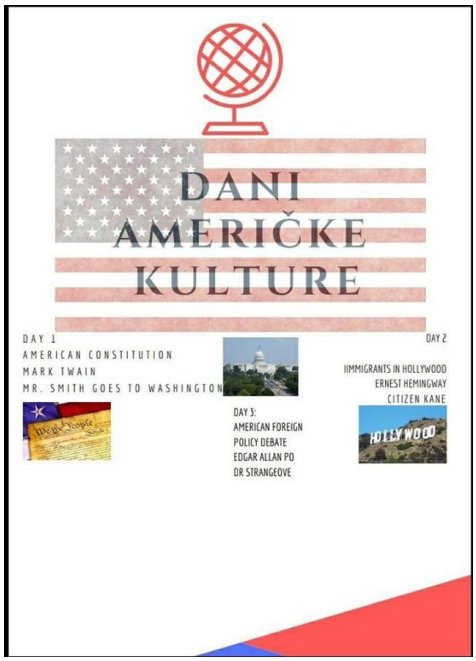

Након тога, у библиотеци је организовано књижевно вече о Марку Твену. Прво смо говорили о Твеновом животу и каријери, а затим о изабраном делу *Мистериозни странац* и нашим утисцима и размишљањима о Твеновом животу и делу. Као завршетак првог дана, у Истраживачима смо гледали филм *Mr. Smith goes to Washington*, који говори о америчком политичком систему као и проблемима корупције. Другог дана одржано је предавање на тему *Имигранти у Холивуду.* Предавање говори о Холивуду као граду снова и лажној слици савршеног живота и истини иза тога.

Одржано је књижевно вече о Ернесту Хемингвеју са изабраним делом *Сунце се поново рађа,* тема разговора била је изгубљена генерација и утицај Првог светског рата на културу и уметност те генерације.

Приказан је филм *Citizen Kane*, који говори о животу богатог америчког бизнисмена и како поред новца не може да нађе срећу. Последњег дана одржана је дебата на тему *Америчка спољна политика током хладног рата*, где смо говорили о ратовима у Кореји, Вијетнаму и Суецкој кризи, да ли су реакције оправдане или не и шта можемо научити из културе и параноје овог периода.

На књижевној вечери о Едгару Алану Поу дискутовали смо о његовом трагичном животу и мање познатим деловима његове каријере попут његових детективских романа. Завршили смо филмом *Dr Strangelove,* црном комедијом о апсурдности хладног рата. *Dr Strangelove* је сатиричан приказ начина на који су вође држава дозволили да људска врста дође готово до изумирања.

Тиме је завршена манифестација Дани америчке културе у периоду од три дана. Кроз велики број догађаја, учесници су имали прилику да се упознају и дискутују о различитим аспектима америчке културе.

Лука Јовановић IV_6

У борби за писменост

Сваки народ има свој језик, културу, традицију... Оно што представља сваког од нас. Данас, када је технологија узнапредовала на један високи ниво, национални идентитет постаје угрожен.

У нашем случају, правопис је тај који највише трпи. Већина корисника друштвених мрежа током размене порука користи скраћенице које су или измишљене или нетачне. Разлог све већој неписмености су и профили или странице на интернету које воде људи који не знају ни најосновнија правописна правила, а чији рад прати много корисника. То је лоше по нас као заједницу, јер уместо да временом наши млади буду интелектуалци, они назадују са својим знањем. Иако ту чињеницу многи не сматрају проблемом, она то заиста јесте.

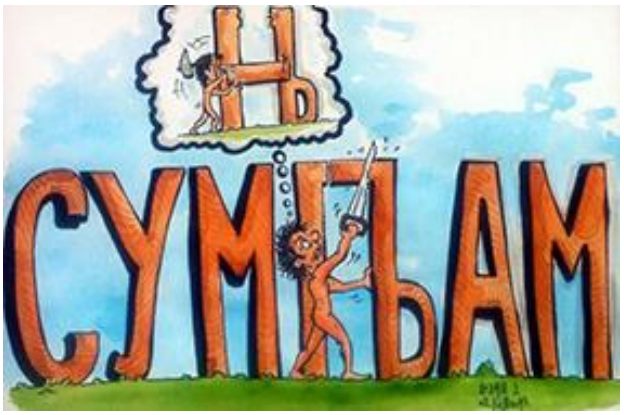

Писменост је главни покретач сваког од нас, без ње не бисмо могли да се развијамо као заједница, народ. Кроз историју, државе су пролазиле кроз многе фазе, али је једино језик константно напредовао. Одувек му се придавало доста пажње јер он представља благо. Данас, у 21. веку, језик је угрожен. Наша писменост је на не тако високом нивоу. Поред недовољне информисаности, заслуга припада и телевизији. Културни програми се свакодневно занемарују и избацују из телевизијских шема, полако нестају. Док се број сати *штетног* садржаја повећава. Честе грешке ТВ лица, гостију емисија, познатих... све то негативно утиче на гледаоце. Нажалост, све већем броју младих, част изузецима, узори су популарне личности које очигледно нису познаваоци српског правописа. Самим тим и ти млади почињу правити њихове грешке. У време када мали број људи то примећује, мада постоје и они који примећују па поводом тога не раде ништа, постоје и они ретки који су се усудили да кажу *НЕ!* неписмености.

Један од њих је и Бојан Јокановић, дипломирани теолог, професор веронауке, сликар, карикатуриста, пре свега млад човек који је одлучио да сачува наш језик. Већина нас је чула за њега, а за оне који нису упућени, Бојан је решио да на сликовит начин, користећи свој таленат за цртање, представи правопис српског језика указујући на најчешће грешке. Но, тај број није мали, штавише, он инспирацију за нове карикатуре налази лако јер су грешке свуда око нас, па чак и тамо где никако не би смеле да буду. У периоду од 17. до 25. јануара 2019. године у холу испред свечане сале наше школе, била је постављена Бојанова изложба карикатура *Сизиф у борби за правопис и чистоту језика*. Његова путујућа изложба је део пројекта *За чистоту језика* заједнице која учи *СаЗнање*, а чији је део и наша школа. Ученици који су имали прилику да је посете, тумачили су и проучавали поруке карикатура. То је била прилика да преиспитамо знање сваког од нас али и да уочимо које су то најчешће грешке у говору и писању. У другом делу пројекта ученци су имали прилику да дају свој допринос борби за очување правописа и подизања језичке културе, али и своју креативност.

Ево неких од скраћеница које се најчешће користе у дигиталном дописивању, а које се појављују због лењости корисника да напишу пуну реч. Сигурна сам да ће свако од вас ученика наћи бар неку коју користи док се дописује преко друштвеник мрежа.

нмп (немам појма)	ктб (код тебе)	штр (шта радиш)
вт (волим те)	брт (брате)	хвл (хвала)
нмвз (нема везе)	нбт (небитно)	букв (буквално)
ств (стварно)	к (ок, у реду)	суп (супер)
ниш (ништа)	мжд (можда)	нмг (не могу)

Чули сте за туђице, зар не? Учите страни језик или неколико њих. Да то је дивно, али кад причате српски то радите како треба, јер је он разноврстан има много начина да искажете једну ствар, појаву, радњу... и нема потребе да га уништавамо туђим речима. Ипак, та појава је такође честа, а ово су неке од најчешћих туђица код нас.

хејтовање (мржња)	кринџ (трансфер блама)
синовати (погледати поруку а не одговорити)	шеровати (поделити)
магазин (часопис)	модел (манекен/ка)
канцер (рак)	јок (не)
афинитет (склоност)	мејкап (шминка)
шопинг (куповина)	пост (објава)
стејџ (бина, позорница)	бакшиш (напојница)
алкохол (жестоко пиће)	дућан (продавница)
џабе (бесплатно)	селфи (слика)
селебрити (позната личност)	чиловати (одмарати се)
инфлуенсер (утицајна особа)	дефинитивно (сигурно)
цимер (станар)	рејв (журка)
трип (илузија, путовање под дејством ПАС)	јорган (покривач)

Ту су и не тако ретке језичке поштапалице водитеља, али и неке од њихових грешака у изговору.

Поштапалице: овај, па, и тако даље, дакле, значи, негде, просто, тако да, како се зове, заправо, свакако, па, како да кажем, хоћу рећи, знате, мислим, бре, апсолутно, буквално, стварно, требаш...

Грешке: чак шта више, разочарење, требам, обадве, често пута, прецедник, оделење, сумљам, извинути се, кући сам, доћи са бициклом, цело време, мој уместо свој, сво време, он ЈЕ се, по мени, „У Пекингу, главном граду Јапана”, „Алфред Ајнштајн”, „Срећом, нико није преживео”, изаћи напоље, инжињер, увежен, гледати телевизор, јер идеш?, јуче увече, вишље, дескриминација...

Као што видите, неписменост је свуда око нас, зато, не дозволите себи да и ви правите правописне грешке, ни у изговору ни у писању и борите се за писменост.

Јована Зарић III_6

Анкета: Омиљени лик из „Игре престола”

Мегапопуларна серија *Игра престола* завршила се са емитовањем пре неколико недеља, након осам сезона и исто толико година снимања. За собом је оставила неизбрисив траг у виду безбројних интерпретација, оних медијских и оних мало професионалнијих тумачења, као и стихије ликовних радова, фотографије и фан-фикције инспирисане радњом.

Питали смо се шта је то код ове наизглед обичне серије из жанра фантастике привукло толику пажњу, и заокупило и узбуркало машту гледалаца. Сваки успешан филм или серија, разуме се, има квалитетну и добро разрађену радњу, али радња не може да постоји без својих носилаца – ликова. Уколико се саживимо са једним ликом, мала је вероватноћа да ћемо „дружење” са њим прекинути на половини, без обзира на то је ли реч о књизи, серији или нечем трећем. Који су се то ликови из *Игре престола* највише допали нашим вршњацима и шта то говори о њима (на основу наших крајње пристрасних тумачења)? Прочитајте.

5. Серсеи Ланистер

О лику: Од малтретиране жене у политичком браку до немилосрдне и моћне краљице, Серсеин успон у серији је био велик, али није дошао без жртава. Чињеница да се наизглед помирила са смрћу своје троје деце, као и инцестуозна веза са братом близанцем Џејмијем, доприносе томе да њен лик, упркос изванредној глуми Лене Хеди, остаје омражен код већине публике.

Шта овај избор говори о вама:
... ништа добро

4. Тирион Ланистер

О лику: Одбачен од стране породице, утеху је потражио у књигама, знању, куртизанама и пићу – необична, али не сасвим неспојива комбинација, као што нам је показао. Иако је саветовао многе и увек се трудио да учини праведну ствар, на крају је ипак остао полупозадински лик (мада полупозадински лик са памтљивим афоризмима).

Шта овај избор говори о вама: сматрате да сте интелигентнији него што јесте, релативно сте површни, знате прегршт занимљивих и потпуно бескорисних чињеница

3. Џон Снежни

О лику: Занемарени дечак, одгајан и третиран као копиле моћног властодршца; предан, одлучан и храбар војник; на крају, прави наследник престола који је одабрао да не седне на њега. Дубоко моралан лик, али не нарочито занимљив – (глорофикованих) мушкараца са витешким личним кодексима има свуда, а овај се не издваја посебно.

Шта овај избор говори о вама: мало сте превише мејнстрим, више сте идеалисти него реалисти, и највероватније волите зиму

2. Арја Старк

О лику: Неочекивани херој, дежурна „мушкарача" и невероватно добро обучен ратник – од најмлађе ћерке погубљеног лорда, преко киднаповане девојке, до извежбаног убице, њен пут је био дугачак и тежак – наравно, и не посебно реалистичан, али на крају крајева, ликови се ни не заволе због тога што су реалистични.

Шта овај избор говори о вама: сматрате да сте храбри и способни (није искључено да можда јесте), оправдали бисте чињење неких лоших ствари зарад већег добра или личне освете

1. Денерис Таргаријен

О лику: Продана у нежељени брак са владаром дивљачке хорде зарад амбиција свог брата, Денерис је имала врло мало да изгуби. Међутим, сплетом околности – и уз помоћ змајева – завладала је целим познатим светом (замало) и постала ослободитељка робова, прагматичан стратег и херој многих. Њен крај у серији је, премда очекиван, срцепарајућ.

Шта овај избор говори о вама: волите снажне ликове, тежите да видите добро у људима

анкетирале: Милица Ракић, Ања Саватић I_5
написао: Константин Филиповић I_5

Опраштамо се...
IV-1

Све је почело пре шест година, кад смо били „јангер”, кад смо били пилетине. Знамо, звучи пуно. Гимназија се једва преживи и без те две године вишка, али ево нас, још увек мрдамо и машемо ручицама. Уз мање измене састава и броја људи, после свих блиставих успеха и „катастрофичних” целих година, коначно стижемо и ми до наше велике матуре. Прва генерација седмог разреда испловљава даље. Хајде да видимо како је ово незаборавно путовање протекло.

Кренули смо као „Војини пуленчићи”, његова армија. Били смо заштићени као бели медведи, а како и не бисмо поред нашег команданта? Никада нећемо заборавити вишесатне додатне као ни ЛСТ писмене којих се он можда не сећа у целости јер га је омела РЕМ фаза сна. Такав човек је био потребан целој школи, тако да смо га морали уступити и осталима после годину дана, па смо принудно обуставили беседе о Диофантовим једначинама, на нашу велику жалост.

Ипак, особа која је ту била за нас од почетка и још је ту и биће, верујемо, и кроз цео наш живот, јесте наша разредна Круна Глушац. Жена лавица која се ухватила у коштац с нама и стоички поднела све што смо јој приређивали ми, а и колеге због нас. Такође, и њене привремене замене, Бојана и Весна, су одрадиле сјајан посао. Хвала им од свег срца што су нас чувале, знају и саме колико су нам значиле.

Посебну захвалност дугујемо и мушком делу екипе, нашим драгим професорима Дејану Ђокићу, Владимиру Мишићу и Југославу Кандићу, без њих би наш боравак у овој школи био бескрајно досадан. Тешко је именовати и све остале, ипак нас је школовало око четрдесетак професора, али свако од њих је дао свој допринос и утицао на нас на овај или онај начин. Са некима смо се више слагали, са некима мање, али све је то имало своје зашто и како. Надамо се да ћете нас упамтити само по лепом, ми вас сигурно хоћемо.

Узгред буди речено, господо, споро смо се померали, али смо се померали. Било је ту и претња батинама и скакања по лобањи, дозвола да не дођемо на тест само ако смо животно угрожени, љубазних молби да умукнемо, сажаљевања случајева, склапања неиспуњених уговора, тражења добровољаца, да не кажемо жртава. Боловали смо и од алгебритиса, тражили слушалице по ходницима, бројали ребра на радијаторима, измишљали нови језик пронолог (програмирање без логике), ломили зубе, користили циклус за вишеструке шамаре, тражили јот, имали проблема са елементарном културом, глумили да смо нормални, били ленчуге, чекали да стигне трактор да не копамо мотикама, заказивали блокове по месечевим менама, оправдано каснили због мењања сличица, тражили кодомен лампом, јели изолацију, избегавали да се држимо формалности, били праве јогунице, ту и тамо читали лектире, урадили све што смо знали иако смо имали нула поена, били цепани од стране курјака, имитирали преживаре, имали комплекс више вредности, фаталистички се препуштали судбини, добијали вечито аконтационе оцене, били познати као преписивачка генерација, више су нам лежале лего коцке него Лагранж, учили HTML за падобранце, потрошили туце папира на оправдања, каснио нам је аутобус, мерили јачину буке новим мерним јединицама, чували Декарта да не спадне од лупања вратима, били размажени, били за затвор због стравичног незнања, очекивало се од нас само најгоре, били зле жене, мешали бабе и жабе, играли се школе. Молило се богу у више наврата да успемо да упишемо факултет (ако не, нећемо помињати ко нам је предавао).

А шта смо заправо научили? Да ако си гладан треба да гледаш у плафон док он не падне, онда више ниси гладан, него си мртав. Да је боље возити виљушкар него нама предавати. Да је ово све неправда тешка. Научили смо и која реч има највише синонима, како се на француском каже слепи миш и како се акцентује, чича глише, Вијетове везе, математичку промену непостојани лимес, да ће нас све што смо пропустили лупити по глави, да нам не требају паузе, да нам је време као садашњица, да је другарство поделити папир, шта је лакша повреда права и обавеза, да листа има главу и реп, а реп је листа, да морамо да сачекамо да мрмот завије чоколаду у фолију, да може да стане нас петнаест на таблу, праву расподелу оцена (кец двојка пет), проблем ранца и све сортове (наши лични фаворити мрџ и квик), да је синусоида хармонија лепота склад и да је ово све лаћа. Водили смо се основним принципима да ако мораш да поједеш жабу, да је поједеш одмах и научили најважнију председничку тактику, завади па владај! Схватили смо и да ово траје као гладна година, а треба као испод чекића, да смо остали бели (летњи) дан до подне и да без појединих другара не бисмо завршили средњу школу овако успешно (и да, ово је морало да се каже). У суштини, била нам је смешна наша пропаст, али, нек иде живот!

Сада, после ових шест година општег лудила, одјављујемо се. Ако вам будемо требали, Крунине „билмезе” можете наћи како се уз ритам чувеног „Тропског бара” возају кануима по Обници.

IV-2

Ее ја дошла! Зар ме не видите, ту сам?! Добар дан! Некоме ће бити, а некоме неће! Иди до кавеза и провери да ли сам тамо! Укор! Де сте мачићи? Опомена! Ако вас неко пита, идете до библиотеке! Неоправдани! Ма све су то глупости! Еее мој Саша....

Која је вероватноћа да ће 30 ученика, 30, назови Немаца... пардон, 29 Немаца и 1 залутали Италијан; 18 девојака и 12 момака, или боље рећи кумова и снајки функционисати као целина и то 4 године у само 4 зида. Из математичког спектра, ако вероватноћу дефинишемо као број повољних кроз број могућих исхода, ова вероватноћа била би немогућа, али најпре сумирајмо утиске..

Као што рекох, 29 Немаца и 1 Италијан. Тај уљез је Барбара. Недалеко од почетка прве године преместила се са специјалног смера код нас на природни, па би са природног на друштвени, па опет на специјални, или пак да промени школу. Не брините, то је само производ њене неодлучности, успели смо да је задржимо до последњег дана, стога исправљам себе, није уљез. Са својим другарицама Јоџом и Антом у нераскидивом клану звани „мишице”, ми остали никад нећемо знати због чега. Преврнули смо цео град, не бисмо ли тој истој Јоџи нашли компас за 18. рођендан. Искључена из свих догађаја, ван свих токова, али ту је наравно да нас упути у најновије музичке хитове. Лоше оцене оправдава тиме што је прва у дневнику. Ако направимо статистику урађених задатака из математике пред таблом, рекла бих да је Анта више пута била пред истом, него на свом месту или боље речено више од целог одељења заједно. Живи за дан кад ће наћи идеалну фризерку и одговарајућу фарбу која ће прикрити њен идентитет плавуше. Неко је побегао из школе јер му је празна батерија на телефону те стога не може гледати серију на наредним часовима. Тај неко је такође изашао са седмог часа да вечера, не би ли сварио храну у наредних сат времена до тренинга, или са трећег у соларијум. То је наша

плавојка, тачније сад је црна, а до пре који месец наранџаста. Мењала је боју косе, али не и име. Увелико се пронашла после треће речи, наша Мина. По обичају, нико није спреман за усмено одговарање, стога нам је потребна одговарајућа особа да заговара професоре, не би ли жртва, насумично одабрана, прочитала који пасус из књиге пред собом и добила петицу. Прва клупа и изразито маштовит, творац фикс идеја узречице: „Биће боље, ал само нама." Мирко звани Кемиш. Никад нећемо разумети његове форе, али такође нећемо заборавити пропитивања на биологији и „Професорка, јесте ли чули да је камион прегазио краву на Дивчибарама?" Кад сам код целокупне неспремности за заказане тестове и усмене, захвалила бих се нашим тзв. „Медењацима". Специфичност ове групације јесте поседовање музичког слуха, талента и широких гласовних распона, а најпре њихово одсуствовање са часова. Бићу искрена, та последња ставка је нама осталима била од великог значаја, јер ако они не раде тест, зашто бисмо ми радили. Не дајте да вас име завара. Ако чујете једног медењака са краја ходника, који се заправо не дере, већ тако прича, то је Таки Р, записничар четвртог два, увек на услузи копирања белешки из сваког предмета. Медењак 2, лични опис нашег Бојана који ће са ужитком појести остатке наших ужина иако је на посебном режиму исхране. Главни организатор, вечито у шопингу или у једној од кафана у Тешњару, Дуња, будући медицинар. Такође члан овог клана. Легенда каже да особа која живи најближе школи, најкасније и дође. Каћа нас је уверила у то уз оправдане разлоге. Један од њих је остављена шерпа млека на врелој плотни. Ко би рекао да то може да се деси девојци која нас је више пута оставила без даха својим сценским наступима на *Распеваној гимназији*. Задња клупа средњи ред, наша Лејди Џејн, некадашња спортисткиња, садашња заводница и будући стоматолог, неретко у свађи са Спасојевићем, такође спортистом. Забележен тренутак маснице на оку, али то није ништа, само га је ујео паук. Одјавила бих Медењаке са Штулком. Уколико је видите, сакријте ваше пернице у ранчеве да не би завршиле на туђем столу, у канти, евентуално поред жбуна испод прозора. Скијањем освојила више стаза на Копаонику. Да ли сте знали, да ако желите нешто да питате професора можете подићи три уместо два прста. У суштини не може, али Јелић та три прста користи у свакој могућој прилици, јер је Србин. Србин пред нама, такмичар пред професорима. Може се похвалити успешним наградама на такмичењима из математике. Најмлађи међу нама, а уписао факултет још прошле године. Осим природних наука, своју љубав пружа кафанама и одабраним пићима у истој. Упућен у политичка збивања, његов друг из клупе, Новица. Искусан возач, додуше са 6 казнених поена и исто тако искусан фудбалер... за сеоски тим. Али, како он каже, то се исплати, јер добија ваучер у износу од 6000 динара у виду печења за Божић. За термин „радна субота" никад није чуо. У дугогодишњој вези са прелепом девојком, која ни мање ни више седи иза њега. У одељењу позната као Мака, будући фармацеут, а нема је ни на једном тесту из хемије. Често нас збуни њено смејање, или плакање, или и смејање и плакање у исто време, не умем да проценим. Из двојке у кеца на математици, а из кеца у двојку, па опет у кеца на хемији. Коме би то могло да се деси, него нашем Вишњи звездашу, и будућем машинцу. Безуспешно покушао да се угоји више пута. Прошло је два часа, а ето Маге после великог одмора јер „Ко је луд да долази на свих 7 часова, боље да одспавам као човек". Седи са Ђукићем, али неретко се премести поред Филипа не би ли се преслишавали хемију и биологију. Да се закључити, будуће колеге Медицинског факултета, јер то им је како кажу, сан од малих ногу. Кад сам код Филипа, никад неће прежалити непроспаване ноћи због омиљене серије *Game of thrones*, додуше нисам сигурна да ли је и сад омиљена, због разочарања у последњу сезону. Умало да заборавим, дугогодишњи одбојкаш, скијаш и туриста.

За песму *Анђелчићу, враже мали* нашег познатог писца Лазе Костића можда први пут чујете, али четврто два ју је чуло, не бих да се присећам колико пута, али на тачно 7 језика захваљујући Мари и Вуку. Упркос нашим молбама да престану то да раде, нису престали, већ би се бацили у потрагу за новим језиком и вежбали свој перформанс док га не усаврше. Када бих покушала да објасним шта је заправо добра и неискварена особа, не бих предуго размишљала о томе већ бих само навела Сандру и Симку као пример, а када би ме питали зашто, рекла бих им да исто то питају 27 преосталих ученика у одељењу. Сликар и љубитељ животиња, медицинар и програмер, да то су њих две. Ако вас занима било шта о аминокиселинама, протеинима, теретанама и осталим стварима тог типа обратите се Младену. Такође, ако сте мислили да је немогуће поправити 7 оцена за 3 дана, можете се посаветовати са њим. Умало да заборавим још једног медицинара, мада овај се разликује од осталих. Препознатљива по дебелој црвеној свесци од 500 страна и реченици: „Јој, да л' ће ми стати све?" Упркос многобројним посетама фризерских салона, није успела да се отараси своје густе косе. Једну годину мањка у овом одељењу имала је Невена. Перфектно познавање енглеског језика одвело ју је чак до Америке. Повратак је наравно имао своје последице. Вратила се као веган, маратонац, занимљива комбинација. Ако је сретнете на улици, обавезно је питајте коју фарбу за косу користи. Уз Рилекса смо доживели чувено „Смејали смо се до суза". Без његових имитација одређених професора, ове 4 године не би биле исте. Препознатљив по својој плавој Армани јакни и новим *gas* патикама. Глава одељења, мастер фотошопа, наш Попара. Често се запитамо да ли је жив јер га нема по 2-3 месеца у школи. Увек на услузи, ту је и кад треба и кад не треба, особа на коју сви можемо да се ослонимо. Из друге у прву смену, тачније из града у школу. Сва срећа па седи у последњој клупи, те може да преспава прва три часа и надокнади недостатак сна од претходне ноћи. Ко би то могао бити него Ђукић. Препознатљив по везаној јакни око струка чак и на 30 степени. Не усуђујте се да играте *Слагалицу* против њега, зна сва решења напамет. А ти, другарице из клупе, ко ће сад уместо тебе резервисати сто у *Кругу* не би ли попио прву кафу. Мајо, била ми је част седети са тобом, надам се да се наше пријатељство не завршава овде. Не само са тобом, са свима вама.

О себи не бих писала, сваку своју реч посветила сам вама, али надам се да ћете ми овај пут поверовати кад вам кажем: „Нееееемамо чаааас!"

Хвала разреде,

Ваша Ема (Емилија)

IV-3

„Драги моји и драге моје, ми можемо да се лажемо и да се не лажемо и да се волимо и да се не волимо, али ви морате то да знате. Ова ваша писмена вежба се може описати у три речи „НЕ РА Д!", неретко је говорила наша разредна уз увек исту дозу наде да ћемо се опаметити... Заиста, од тог првог школског часа до данас, променило се много ствари. Тачније, сви смо ми били своји од самог почетка. Свака од 32 главе размишља, мисли и воли неким својим common sens-ом. То је за нас у почетку било јако тешко прихватити. Сваки договор је постајао расправа, понекад и свађа, али, драги моји, увек се на крају рађала нека генијална идеја која је решила сваки проблем, јер замислите само... 32 различита говора, различите идеје, различита ума, на крају и различита срца, били су здружени и кад-тад они су се морали спојити. Макар на један дан, један час или тренутак, рецимо, баш овај. Погледајте се

међусобно. Сетите се шта је говорила разредна : „Све се мења осим камења!" Уистину, ми некад јесмо били и хладни и сурови једни према другима. Свађали и мирили се, а богами и волели и горко презирали. Сад свако има свој пут и животни циљ, али они се више не сударају, међусобно се не руше нити понижавају **већ се слажу**. Једни друге помажемо и разумемо, али и поштујемо јер смо другачији. То нас и чини посебнима! Драги моји, отворите очи и погледајте око себе. Отворите срца и признајте себи: „Јесте ли видели мирнију и доброћуднију особу од нашег Миркића?" Нико никад неће имати више знања од нашег Бола, енциклопедије наше. Најтиши, готово невидљиви пријатељ Гентићка, увек је ту да нас охрабри својом лежерношћу, а Мики, ма знате већ све о њему. Он је шпицока бато, мајкеми! С друге стране, особа која је одржавала све оцене у одељењу, све договоре, памтила и о свему бринула, њој одајемо признање „девојке способне за све", то је наша Мици. Уз њу увек иде и чувени трио Прве школе, Роса, Пера и Ана, пазите их се! Поред њих, два друга, две рође, двојица делија: Марко и Чола, нема која цура за њих није чула. Наравно, ту су и Лазар и Дамјан, два велика мудраца и владара фора и афоризама, а на врху свега, увек је био и остао, велики шмекер и господин – Матија Урошевић. Хеј, не заборавите и оне девојке тихе, али увек искрене и насмејане! Генијалну Соњу, вредну Богдановићку, маштовиту и креативну Анђелу, ћутљиву, али јако интересантну и промишљену Николину. Насупрот њих стоји фантастична четворка која за себе каже да је мало размажена, али без њих би модни стандард одељења био, благоречено, **ужасан**. Незаборавне и увек у проблему: Марија, Мина, Јована и Дуња. Нераздвојне, насмејане и увек пријатне, ма, наша заштитна лица су Таша, Нешковићка и Ика. Наравно, савршено опуштена Спасојевићка, адвокат одељења и фоновац који обећава Смолчићка, заједно са „дететом Севера", Пекијем, чине нестварни трио. Не смемо заборавити ни нашег најјачег момка међу филозофима I vice versa Шујду, а и његово пунолетство... Затим Дуњу Поповић, особу оштрог и бритког језика, али јако брижну. Уз њу, увек главна на рејв журкама је наша Ања, а поред ње и наша јавна личност Стефан Симић (јутјуб канал). За крај, ту је и моја маленкост. Рекао бих само: „Ви без мене не бисте били ништа мањи, а са мном нисте били ни ништа већи. Све вас јако волим и ценим и борио сам се за вас, за нас и у многим биткама које тренутно можда и нису важне, али некад ће бити сигурно!" Схватите и примите к срцима да смо ми један колектив. Ако то не схватите сад, разумећете за 5, 10, 20 или 40 година. Кад год будете то разумели, знаћете да сте остварили један успех, онај најважнији циљ за сваког од нас; да сви ми једног дана постанемо зрели, одговорни, морални и срећни људи. Нема ништа веће од тога, верујте ми. А до тада, чувајте ми се, драги моји!

Видимо се, ваш председник

IV-4

A: Могли би да се сложе, како професори, тако и ученици, да по броју дана које сам провела у школи можда и нисам најквалификованија да представим другима своје одељење. Као и увек, колико год нешто не било за мене, ја ћу се опробати.

Проблем је ту: како почети? Како веродостојно представити најгоре филологе у историји филолошког смера (не ти, Јано, седи) Ваљевске гимназије, тако да и ви који читате схватите које је мучење последње четири године било?

C:За нас је било лагано. Нисмо се нешто много ни гледали, јер нас дневно није било бар по петоро, а ови што су долазили; пола је гледало своја посла и чинило најчуднију ствар коју ученици могу да замисле: пратило на часу. Друга половина која је долазила у школу грлила се па свађала, љубила па тукла, волела па вређала и пре свега... Била прегласна.

Имали смо, нећете ми веровати, и ученицу са свим петицама (Јана). Ученица која је тако лагано добијала све позитивне, чак и кад смо имали природне науке (мада се баш и не сећамо добро тих дана, знате, одавно су прошли). Ученица која би вам дала илузију да је, чу'ш, филолошки смер лаган.

Ваљало би се споменути да је наше одељење пуно разноликости, како етничких, тако и расних. Које су шансе да се у најгорем филолошком одељењу пак нађе једна монголка (Наталија)? А да клупу испред Монголке седи једна индијанка (Нина)? А лево од индијанке и Кинескиња (Нађа)?

Нисмо ми само језичко одељење, код нас има и будући пластични хирург (Теодора), не знамо колико је поуздано послати вас код исте, осим ако ваша жеља није нови нос. У том случају, млади хирург ће одрадити свој посао, само под условом да желите исти нос и профил као њен. Такође у нашем одељењу има и млади архитекта (Софија), који је савршен за било какву врсту изградње, само уколико напољу не дува ветар, у ком случају се мења и њено расположење и кућа вам вероватно неће бити ни изграђена.

Да ли сте знали да Американци када покушају да се нађу у гужви, један викне: „Марко”, а други: „Поло”? Е па исто тако у нашем одељењу две старе пријатељице нађу локацију ове друге уз гласан врисак: „Другарице!” а добију још оригиналнији одговор: „Ту сам другарице!” (Љубица и Милица Д.) Занима ме само како ће се „другарице” довикивати када једна буде летела по Емиратима, а друга чамила у скупштини на четрдесет степени?

У случају да вам треба цртеж, графички дизајн или пак само лепа слика за ваш зид, обратите се младој Ани Бранковић и ваша поруџбина ће бити готова за две до пет година.

Последњих година наша леђа су тешко подносила стрес које нам је наносило константно учење, за шта је мелем била чувена **Mary Jo**.

Ми бар можемо да се похвалимо за ове четири године како смо имали привилегију да учимо са племићем, краљицом свега и свакога, а првенствено најскромнијом девојком коју ћете икада упознати (Жеравчевићева).

Велика похвала за девојку, са бојом косе која се константно мења, што је коначно научила да се цигарете и не могу баш конзумирати за сваку ужину (Уз тебе смо, Дуња и пре него што питаш; немамо пуњач).

John Bonham, Dave Grohl, Ringo Star and Chad Smith, please make room for another drummer worthy of love: LAZIĆTHEDRUMMER!

Нек занеме, нек заболи глава, када из школе побегну црна и плава (Урош и Филип, Фипа и Умрош).

Људи, да ли сте ви нормални?! Зар нисте запратили чувену ЏејАр на друштвеним мрежама?! Инфлуенцер, који је допутовао право из Л.А., зачиниће вам живот рррррреалним, бууууквалним и топ објавама! (иссссто, Јелена *ударац по бутини*)

А сада прекидамо програм због важних вести: Повољно шминкање за пунолетства, свадбе, славе или даће обратите се Анђелији (home-baked cookies included), а уколико вам се шминка заправо свиди, то ће и овековечити фотограф тајни агент Изи (можете је платити у динарима или старим Зипо упаљачима).

Немојте се шокирати једног дана када на насловној страни будете видели манекенку, за чије коврџе је професорка Снежана Урошевић тврдила да су лажне (Милова), ако је веровати професоркиним причицама.

Паралелно од живота испуњеног фото-сешнима, нека лепа лица су допустила да буду виђена на фоткама тек скоро и на томе смо јој бескрајно

захвални... А да, и на пегли за косу која је провела више времена у учионици него ми (Бокиииии! *laughs in Erčićka*)

Када се већ захваљујемо, споменули бисмо и једну слатку, малу и веома храбру будућу ДИФ-овку која нас је научила да се сваки страх може пребродити (скоро). Хвала, Лено.

Али највише желимо да се захвалимо жени која је ове четири године трпела много више него што смо заслужили, волела нас такве какве јесмо (иако се безброј пута замало бацила у несвест) и оправдала више часова него дана у години. Ценимо Вас много више него што су наша дела то показивала и не можете замислити колико ћете нам недостајати, на шта знамо да би Ваш одговор био: Mo'š panse!

А мом космичком јајету, желим да поручим да нашу групу нећете заборавити тако лако, нити је напустити јер ће Смара увек да вас сара. (**Синоним** деф: (кованица грчке речи *syn* (συν) је реч која је по значењу идентична или врло слична некој другој речи, али се од ње разликује по свом облику.)А ја ћу вас оставити са једним врло битним питањем: Је л' могу на аутобус?!

Сара и Адриана

IV-5

„Здраво! Да, ја сам билингвалац. Не, не могу ти преводити текст на следећем часу. Не, не знам како се каже саксија на немачком."

У учионици, у којој обавештење никада није стизало на време, видимо уобичајену поставку ствари. Раштркани по целом кабинету, иако могу стати у један и по ред; неки уче, неки трачаре, а Давид црвени и не верује колико женских информација може стати у један мали одмор. Ако ништа, бар ће он и Севић знати у који ресторан да изведу девојку на дејт.

Но, није мањак мушкости оно што одликује наше одељење, мада свакако приметна карактеристика. То би, ипак, морала бити вечита немогућност да се око било чега договоримо. Curse our great ideas! На нашу срећу, 21. век је. Свака друштвена мрежа даје опцију да се направи сијасет анкета (не увек делотворних). Тако смо дошли до мајице помоћу анкете „Шта ћемо на мајице?" (понуђени одговори: аждаја, бели медвед, кокошке и камен) до оне на којој пише „Као да је битно!".

Јер, на самом крају, ипак нам је за све било свеједно.

Са друге стране, оно што смо докторирали јесте уметност оправдавања часова (чак и онда када смо били на другом часу, на трећем не, четвртом можда, петом сигурно).

Шале професора географије Лазе, капирали смо са задршком, али знамо да је граница са Мађарском дуга 174,7 км и да су гранични прелази: Хоргош - Келебија - Бачки Брег.

На крају овог „састава", оно што би његови писци приметили јесте да, ма колико тешко падали двочаси математике, последњи час у другој смени код Моше, увек смо знали да одврнемо звучнике уз стихове „Ах туго, туго". На крају крајева: „Нисте неки ђаци, али сте добра деца" (волимо вас, професорка Јелена!).

Je ne parle pas français, aber bitte red' weiter!

Поздрав...

IV-6

Улазећи у учионицу прво шест, на улазним вратима добијате етикету: На предњој страни: немирни сте, нисте сложни, лоши сте ученици, превише изостајете...
На позадини, хм, како коме:
Случајно залутао у 21. век, верује се да је избегао из романтизма; боем, кафански човек – Дуђа;
Харамбаша што се изостанака тиче; омиљени језик: латински; реплике улепшава сарказмом – Жеца;
Због изузетних вокалних способности (велика резонантна кутија) прочитао све текстове из читанки – Никола;
Омиљени предмет: хемија; здрава храна, теретана – Кица;
Апетит обрнуто сразмеран килажи; једина боја одеће коју носи – розе – Јоци;
Боје њене косе не могу се наћи ни у једном познатом спектру; познавалац математике и географије – Кс;
Мења раположења брзином светлости; мермер ће заувек заузимати посебно место у њеном школовању – Њоа;
Зна текстове свих познатих и непознатих песама; увек насмејана; бржи језик од памети – Таша;
Право је чудо што је и даље са нама (на овом свету); медицински феномен; воли да се расправља – Малиџанка;
Војска Србије; пола школовања преспавала, на другу половину закаснила (јер се успавала); матурски из физике – Бојана;
Познатија као Соња; и даље активна спортисткиња – Софија;
Ничеова реинкарнација, дипломата, дошао из Америке – Лука;
Није виђена у четвртој години на часовима, озбиљно спрема факултет – Андреа;
Више воли псе него људе; некима је била милија као Миња, Миља или чак Миша – Мина;
Ентузијастични коловођа, њена седмица има максимално три радна дана; честе главобоље – Ђелка;
Велики верник (no offense); полиглота; дели саркастичне коментаре – Исидора, овај, Софија;
Успеси свих нас би се без ње могли довести у питање; хвала на свим белешкама! – Симићева;
Кажу да добро пише; наводно воли уметност; много се прави паметна – Текс;
Све га смара осим Тамаре; планови за будућност – открити шта се крије испод белих мантила – Богдан;
Мала црна; омиљена храна – палачинке; укупан број изостанака тежи нули – –Ђики (Ђурђа);
Одгледала све филмове и серије; никада не касни – Љао;
Тешки центар; ноге увек испод клупе испред– Симанић;
Нисмо сигурни како звучи; оборио рекорд у брзини израде задатка из математике – Ђио;
Иако није медицински потврђено, закључили смо да болује од ADHD-а; IQ 200 – – Петар (Шестар, Темплар, Хектар);
Професионални отварач пива зубима; бавио се кошарком (пре него што се упознао са вињаком) – Матковић;
Забавља одељење; изузетно гадљив; искључиво користи ћирилицу; ишао је по лекове – Крџа;
Дежурни наручивач кафе; појавио се почетком треће године са другим гласом и 10цм више; није геак ал' оно – Трајко;
Од прибора за школу носи торбу за тренинг и „Срки” мајицу; Еминем; најстарији

у одељењу – Дука;
Модна икона; на српски никада није закаснила мање од 15 минута – Зораја;
Пиишите један; у вечитој дилеми шта јести на одмору – Милтијад;
Напомена: у одељењу нема пушача и нисмо сигурни да смо упознати са речју „кафана".
Чињеница је да нисмо били свачија шољица чаја, па су нас неретко и напуштали (поздрав за Ивану, Микицу, Огњена и Милицу).
Желела бих да поручим наредним шестицама да је углед светиња, и да се не сме укаљати!
Једно је сигурно – много се говорило о нама, али надамо се да ћете за нас тек чути!
Одјављујем се, шифра: хитно!

IV-7

„Образовање је оно што остаје након што заборавимо оно што смо учили у школи!"

Алберт Ајнштајн

Положај наше учионице – чардак ни на небу ни на земљи... е, такви смо некако и ми сами. Гласни, живахни, ред лењости, ред марљивости, духовити, расположени или не, једно је сигурно – ми смо једна целина, можда не тако сложна и компактна, али целина. И функционисали смо ове четири дуге године, није да нисмо. Сада, када се ближи време да свако крене одабраним путем, схватамо да смо могли много више да дамо једни другима, школи, професорима, па и себи самима. Ипак, нећемо се кајати због пропуштених прилика, понећемо у срцима само оно најлепше што нас везује за Ваљевску гимназију. Пођимо од почетка, од корена наше личне карте, азбучним редом...
Барзетовић Кристина: нашим речима обликовано: Крис Барз – звучи тако адвокатски, јер она јесте била и остала наш вечити заступник у свим преговорима, одбранама и организацијама. Хвала јој. **Војисављевић Никола**: наш Џони – дечко који обећава... **Гламочанин Гордана**: Игорова лепша половина, Звончица Гоца. **ГОЛовић Никола**: дај гол... дечко из племена Васојевића. **Драгојевић Магдалина**: девојче црне пути, брзо се налљути, брзо и одљути. **Ђерић Љубица**: њено име све говори, љупка девојчица искреног осмеха, дама без блама, храбра, рођена спремна. **Ђурић Ненад**: глава ове породице, официр с ружом у пензији, срећа је увек на његовој страни. **Јањић Јована**: „Могу ли да одговарам следечи час?" **Јевтић Слађана**: боксерка наша. **Крстић Игор**: Гоцина јача половина, глупе вицеве учини да буду смешни. **Лазаревић Косан**: врсни познавалац анима (јапански анимирани цртани филмови). **Лукић Нела**: МИС одељења, а и шире. Без розе флашице са водом не иде никуда. **Маринковић Катарина**: док је из математике увек имала 100 бодова, мучила је муку са историјом. **Мијаиловић Јован**: родољуб, служиће држави и народу. **Милинковић Жељана**: у здравом телу, здрав дух, ух. Срце на терену, она нема цену. Шутира без грешке, задаје поене тешке. Баца риме фине као нагазне мине. Рукометашкој репрезентацији се нада, тренира и ретко се јада. **Мишовић Исидора**: поглед мио, осмех широк, емотивац, добар друг. **Момић Наталија**: скијашица врсна, за блистав осмех свих нас, она ће бити задужена. **Недић Синиша**: прва гитара Ваљевске гимназије. Поносни локал патриота родом из Осечине. Свирке су му главна преокупација. Филмофил. **Пајић Урош**: свезналица, имитатор, уметничка душа. **Пантић Јелена**: добра наша Јеџи, за акцију увек спремна, термин конфликт њој је познат, али никада није учесник ниједног. **Перић Милош**: Миле наш, скоком кроз прозор вршио

припреме за Полицијску академију. **Петаковић Марина**: филозоф и бунтовник, рекордер у писању писмених задатака за мање од пола сата (увек петицом оцењена). Вечито јој фали бар три минута у кавезу након почетка часа, стога се често извињава. **Поповић Невена**: воли пиво и рок музику, умирујуће делује на околину, има јасне циљеве и упорна је.
Радисављевић Вук: вуче, вуче, бубо лења. Црвена звезда – име шампиона! **Симић Андреа**: Головићева симпатија, заносна Осечанка, од накита само осмех носи. **Станковић Антоније**: бунтовник без разлога, најбоље се сналази у води. **Томић Тијана**: наизглед повучена, али одабир будућег занимања је демантује. Увек носи карте са собом. **Шимић Никола**: утка нит у сваки пројекат. СОС позив за компјутерске проблеме.

Марина Петаковић

Последњи школски час

„Седох у библиотеку пре тачно 23 минута... Па да, овај сат добих за пунолетство прошле године, а гаранција још важи. Шта ми је све остало, да видимо... Имам 16 предмета од тога, па, три закључене оцене и то све одличне: музичко, физичко, ликовно. Добро, могу да рачунам и математику – два, један, један, још један и последњи писмени два мање, пиши двојку. Хемија – тројка, јединица, један плус, професор је рекао да ће ми дати на Већу, за то бар не морам да се бринем. Значи два. А размишљам нешто какво ће време бити у суботу, таман посла да падне киша. Ишао сам на веронауку од седмог основне, ваљда ће Бог бити на мојој страни... Кад пре факултет... Ако се нешто не прославим на пријемном, увек имам ВИПОС као опцију, шта – није ни то лоше. Добро, нисам баш блистао у математици током средње, али није ни Бил Гејтс завршио школу па је постао најбогатији човек на свету, има наде и за мене.

Један, два, три – три лаптопа у једном реду, баш као моје оцене из информатике. Сетих се сад те тужне јединице, професор није видео да сам ставио још једну лабелу међу компоненте и добих слабу оцену ни крив ни дужан. Радићу још једном тест на компјутерима, шта да се ради. Субота 25 степени! Исплатила се веронаука. ..

Сутра одговарам још четири предмета, таман завршавам све до вечерас. А да, морам отићи до *Круга*, обећао сам друговима шта ћу, не могу сад да учим, а и баш ми се нешто пије продужени с млеком. Нема везе, ионако ме воли професорка социологије, значи три предмета остају, то свакако могу да стигнем. Заборавио сам Марку да кажем где сам купио кравату за матуру, а рече ми мајка јутрос. Кад је матура уопште? Ципеле нисам купио... Кога брига, и овако ми нико неће гледати у ципеле, већ у пратиљу! Мада рано је да размишљам о матури с обзиром на то да још нисам почео са радом, те постоји шанса да ни не завршим средњу, а заборавио сам и шта ми је тема... Да ли може да се пише матурски из физичког? Ваљда ће ме пустити да променим.

Мили Боже, једва сам чекао крај, да сам само тада знао да ће бити овако оптерећујуће... Већ је 5 сати, у 5 и 20 се налазимо да снимамо видео за крај, сад схватам да сам заборавио камеру, а како и да се сетим од силних обавеза? Није нимало наивно бити матурант! Тако нешто ми је и један анонимац оставио у коверти у кавезу, као да то већ нисам знао...

Откуд да сада звони? Који је ово час? Уосталом, није ни битно... Одох ја у *Круг*.”

Сања Радовић III_5

Из матурских радова

„Позивам за свједока вријеме, почетак и свршетак свега – да је сваки човјек увијек на губитку”

Часни суде, дозволите ми да се одбраним свих оптужби од овде присутних људи. Ако се они уопште могу звати људима. Ако се сваки од њих може звати човеком... Хвала вам. Дакле...

Немања Шујдовић IV_3

Сви ћемо умрети. И Ви што читате ово, и ја, и сви људи које познајемо и који су нам драги. Од времена и пролазности се не може ни сакрити, ни побећи. Они ће нас кад-тад сустићи и прегазити.

Сурово, зар не? Просто баци човека у размишљање о животу. Те дубоке мисли свакако нису добре – у нама буде језу и страх.

Стефан Симић IV_3

Круг. Дефинисала бих га као континуирани повратак у тачку из које се креће. Међутим, применом ове дефиниције на период човековог присуства на овој планети, дали бисмо му моћ да управља својим кретањем. Такође, када бисмо свачији живот представили на овај начин, увидели бисмо да се свачија кружница налази на другачијем растојању од самог центра. Ово растојање, односно пречник круга, дефинише страх – како од којекаквих виших сила, тако и од самих.

Теодора Митровић IV_6

Шта је то „све” између почетка и краја? Да ли је то биће, човек или свет? За мене је то време, које истовремено узима и даје, тече и стоји, убија и рађа. Ми, људи, плод смо времена у коме живимо, а познато је да плод који први сазри, први падне на земљу.

Антонија Васиљевић IV_2

Треба поново наћи пут и позив земље и правац даха - Миодраг Павловић

Живот је дар Божији. Доћи на овај свет као људско биће, способно да апстрактно мисли, одлучује и бира свој пут, заиста представља благослов Господа Бога. Први кораци су несигурни. Опасност је увек присутна. Међутим, сваким новим падом, устајем јача.

Анђела Ђурић IV_3

Кад си упознао чудну девојку која баца каменчиће, био си убеђен да се ту завршава твоја потрага и сам пут. Онда си се ипак предомислио и кренуо даље да тражиш.

Ема Улемек IV$_2$

Радим и даље, морам, друго не умем. Ваљда сам сад онај „Пусти Србин" што га сви помињу. Ја сад немам са ким да се борим за своје, немам ни разлог да се борим, кад морају тако, шта да радим. Остаје ми да се борим у себи и ето то је сада једино стварно моје, то је оно што имам овде.

Милица Пантелић IV$_5$

Тргнем се. Трљам длан о длан не бих ли се угрејала. Привучем колена грудима и заријем главу у њих. Будућност, будућност, хајде. Признај себи да те плаши. Признај да дуго бежиш од доношења важних животних одлука. Знаш да само одлажеш неизбежно. Шта ако погрешим? Шта ако одем путем који је претежак, па морам назад, посрамљена и неиспуњена? А шта ако ако одаберем много лакши пут и онда ризикујем да не искористим свој потенцијал? Можда завршим окружена људима мање вредним и онда морам да се задовољим просечним животом. Сигурна сам само у једно. То јест, у још једно. Нема времена за кајање. Живот није игрица, нема опције „покушај поново". Има само „настави даље"!

Анђела Мишковић IV$_1$

Питање порекла и наследника у роману Корени Добрице Ћосића као питање прошлости и будућности

У мушком наследнику је бег од неславне прошлости, и доказ постојања. Сви желе да са самопоуздањем погледају у очи оне који су их кришом називали синовима, дошљака, луталица, никоговића. Син, унук, наследник иако „нечисте крви" углед је једне лозе како пре стотину година тако и данас.

Никола Даниловић IV$_1$

Камијев Мерсо, странац пред собом и другима

Арапин је мртав, а са њим умрла је и свака људскост Мерсоова. Јер нико није слободан уколико није задржао своју властиту „империју". Он запада у тешко ропство злочина. Одбацује људе, религију, одбацује своје постојање. Живети без вере, наде, љубави... Човек више није човек, није ни странац. Постаје чудовиште!

Марија Ђукић IV$_2$

Незаборавно искуство

Период осмог разреда веома је битан јер је потребно направити избор који ће одредити ток остатка нашег школовања. Ако нисмо испитали своје капацитете у потпуности и нисмо сигурни да ће нас живот водити искључиво ка медицини, архитектури или... најбољи избор за нас јесте да се окренемо гимназији. Због различитих гласина о незамисливим количинама градива и касноноћног учења, почетком септембра прваци су нестрпљиви да открију које приче су тачне, а које преувеличане, да упознају нове професоре и школске другаре, да се опробају у различитим активностима које гимназија нуди и скроје сопствене приче које ће причати неким новим првацима. Управо због начина живота током школовања у гимназији дани и месеци прођу толико брзо да се чини да су четири године пролетеле за трептај ока.

Пошто пратимо наше матуранте ка новим изазовима, имамо прилику сазнати како је њима било током свог школовања у Ваљевској гимназији и да ли би је препоручили свакоме. Став већине је да је гимназија место за оне који са страшћу уче и омиљена разонода им је да буду окружени уџбеницима, или пак, да је за ученике који се нису могли тако рано определити ни за једну од средњих стручних школа па су желели да одложе тренутак избора животног позива, бар за четири године. Из којих год разлога се спремали за пријемни испит, улазимо у школску зграду са различитим очекивањима, већим или мањим. Са сваким школским часом долази до промене, испуњења или рушења тих очекивања заједно са којима се мењају и наши животни ставови те самим тим и ми као личности. Најбоље су, наравно, прошли они матуранти који нису дошли са превисоким захтевима, те су имали мање прилика да буду незадовољни исходима. Када се већина осврне на доношење одлуке о упису управо наше школе, каже како би поново исти избор направила. Упркос тренуцима када се чини да је исцрпљујуће постићи све, када се добију оцене много ниже од жељених, у гимназији су проживели и мноштво непоновљивих момената који ће на дуге стазе сећања потиснути оне мање пријатне. Увек интересантне екскурзије, шале које остају упамћене као тренуци када се сви смеју у један глас, пријатељства и прве љубави, откривање чари неког предмета и проналазак одговарајућег факултета и мноштво свакодневних ситница које су улепшавале сваки школски дан... Разлог из којег су многи одабрали гимназију јесте ширина знања коју сваки ученик добије током школовања, а која омогућава ученицима да упишу различите факултете. Утицај гимназије и професора који на прави начин приближе потенцијале школских предмета је велик и често пресудан за избор матураната. Управо због тога, слажу се како их је четири (или шест) година у нашој школи заиста променило и утицало на изградњу њихових ставова и њих самих као личности. Иако постоје аспекти које би изменили, слажу се како је гимназија једна заиста посебна школа у којој нема стагнације и која нуди толико различитих активности у оквиру многобројних секција, такмичења, размена ученика, театра, тако да свако заинтересован за већа залагања и искуства која се не стичу само кроз учење и присуствовање часовима може се опробати и пронаћи своје место.

Наша школа много пружа и оно што би сви ми требало да имамо јесте храброст да се одважимо и опробамо у обиљу прилика јер на тај начин стичемо искуства која не бисмо могли ни у једној другој средњој школи и која ће нам остати у сећању као најлепше успомене. Поново испраћамо генерацију матураната, уз ватромет и обиље музике, и желимо им да остваре све своје гимназијске жеље, да заузму своје истинско место у свету и да им знања стечена у нашој школи омогуће што бољи живот.

Милица Лукић II_5

Исповести гимназијалаца

О догађајима који обележе школску годину гимназијалаца пише се често и много – такмичења, спортски турнири, ликовне радионице... Међутим, они други догађаји, који често остану у сећању много дуже него разне смотре, за себе не нађу место у Гимназијалцу. То су сва она непријатна изненађења и нежељени сусрети, прећутане истине и непромишљена потказивања, како у школи, тако и ван ње. Замолио сам одређене ученике свих година да са нама поделе своје исповести и анонимно кажу нешто што раније нису смели или једноставно нису имали прилике да поделе. Одабрао сам неколико најупечатљивијих изјава:

Не подносим своје родитеље. Мислим да много више воле моју сестру од мене и несрећна сам што су ме натерали да упишем гимназију. Нисам то желела за себе.

***

Пре две године сам преправио једну оцену у дневнику због врло доброг просека. Мислио сам да професор није приметио, али после сам чуо да у ствари јесте, и да је решио да ме пусти. Осетио сам се баш бедно.

***

Направио сам лажни профил на друштвеној мрежи једној професорки у првој години. Она се осетила грозно и уплашено када је сазнала за профил, а мени је било подједнако тешко да јој признам како бих избегао последице.

***

Украла сам 200 динара другарици да бих платила аутобуску карту. Превише пута ми је позајмљивала раније и било ме је срамота да је опет питам. Никад није сазнала.

***

Бацио сам мече у реку са моста док сам још био у основној.

***

Пушим скоро свакодневно већ две године, углавном у гимназији. Мислим да моји родитељи знају, али их је срамота да ми било шта кажу.

***

Годинама на тесту из математике преписујем од другарице из клупе, а пошто смо различита група само променим бројеве. Једном приликом сам преписала и њена решења, мислећи да професорка није схватила, али професорка Цака ипак има цаку, па ме је на ексукурзији обавестила о мом инциденту.

Константин Филиповић I_5

Културни српски филмови

Тито и ја (1992)

Филм *Тито и ја* снимљен је 1992. године, у режији Горана Марковића. Главне улоге тумачили су Димитрије Војнов (Зоран) и Лазар Ристовски (друг Раја).

Тема филма је учешће дечака Зорана на маршу „Титовим родним крајем", на који је доспео тако што је победио на литерарном конкурсу на тему „Да ли волиш Тита и зашто?", написавши песму у којој говори како Тита воли више чак и од маме и тате. Његово учешће на маршу пропраћено је бројним недаћама, јер га многи задиркују зато што је низак и дебељушкаст, његова симпатија Јасна га избегава, а друг Раја (водич и организатор марша) често прекорева због различитих ствари. Филм је пун комичних сцена и ситуација и веома пријатан за гледање.

У филму се могу уочити различити сукоби који постоје у тадашњем друштву. Иако прожети хумором, они су јасно видљиви за оног ко се упусти у дубље размишљање. Најуочљивији су унутрашњи породични сукоби – између Зоранових бабе и деде, оца и тече, мајке и тетке. Ипак, сви су уједињени у једном – антикомунизму. Из различитих ситуација у филму може се уочити и сукоб власти и њених неистомишљеника, а и јасни утицај пропаганде којој су изложени сви, па и деца.

Петријин венац (1980)

Филм *Петријин венац* режирао је Срђан Карановић, а по мотивима истоименог романа који је написао Драгослав Михаиловић. У главним улогама били су Мирјана Карановић (Петрија), Драган Максимовић (Миса), Марко Николић (Добривоје) и Павле Вуисић (Љубиша).

Радња се одвија у малом рударском месту у Србији и обухвата предратни, ратни и послератни период. Прича о трагичном животном путу неписмене жене са села, о њеном животу са тројицом људи које је волела. Филм веродостојно приказује тешкоће живота на селу, али и природу мушко-женских односа у периоду који радња обухвата. И поред устаљених дешавања (несташице хране, сиромашан живот, жена у другом плану итд.) можемо видети да постепено долази до промена. Иако се оне могу уочити и у целокупном друштву, најважније су промене Петријине личности – њено ослобађање и осамостаљивање. И поред нимало веселе радње, филм шаље поруку победе.

Варљиво лето '68 (1984)

Филм *Варљиво лето '68* режирао је Горан Паскаљевић, а у главним улогама били су Славко Штимац (Петар Цветковић), Данило Бата Стојковић (Веселин, Петров отац), Мија Алексић (Петров деда), Мира Бањац (Петрова мајка) и Ивана Михић (Петрова сестра Владица).

Главни лик у филму је матурант Петар Цветковић, који одлучује да пронађе љубав свог живота. Са таквим циљем, он се наизменично и

истовремено заљубљује у више жена, углавном старијих и удатих. Његови покушаји удварања буде страховит бес код његовог оца, општинског судије и човека старог кова, који верује да се омладина може васпитати само чврстом руком. Пун комичних елемената, филм такође прати и актуелну геополитичку ситуацију у времену у коме се дешава радња филма. На крају, то је филм који прича једну животну причу о љубави, пубертету и покушају младог човека да се скраси у свету у коме политика диктира начин живота.

Лепота порока (1986)

Филм *Лепота порока* режирао је Живко Николић, а главне улоге тумачили су Мира Фурлан (Јаглика), Милутин Мима Караџић (Лука) и Петар Божовић (Ђорђе „Жорж").

У заосталим селима црногорског крша обичај је да муж неверну жену мањем убије преко погаче.

Централни ликови филма су Лука и Јаглика, млади брачни пар који живи у једном забаченом црногорском селу, заветован на вечну верност. Због сиромашног живота, прихватају понуду Лукиног кума Ђорђа да пређу на приморје, где ће их он запослити и тако обезбедити лагодан живот. Лука добије посао у солани, а Јаглика постаје спремачица у нудистичком кампу. Обоје бивају суочени са животом какав први пут виде и који не разумеју. Раскалашни живот Лукиног кума, проститутке и нудисти које Лука и Јаглика срећу у свом окружењу - све то искушава овај млади брачни пар да напусте онакав живот на какав су навикли и на какав су се заветовали једно другом. Када Јаглика попусти и препусти се уживањима и превари свог мужа, Лука је пред важним избором – традиција јасно налаже шта треба чинити.

Филм говори о сукобу старог и новог, традицији и продуктима модерног времена, али и о борби човека са искушењима. У питању је сјајан филм који ће покренути сваког гледаоца на размишљање о овим темама.

Бановић Страхиња (1981)

Филм је режирао Ватрослав Мимица, а главни глумци били су Франко Неро (Бановић Страхиња), Драган Николић (Влах Алија) и Сања Вејновић (Анђа). Филм је урађен по мотивима истоимене народне епске песме.

Уочи Косовске битке турске пљачкашке банде лутају уз границу. Један њихов упад догодио се када је Бановић Страхиња, господар Бањске био у лову, када одметник Алија пљачка његов двор и одводи са собом његову жену Анђу, која постаје његова љубавница. Страхиња, без ичије подршке, одлази да ослободи своју жену, сукобљава се са одметницима и њиховим вођом. Анђа је принуђена да бира између двојице бораца, јер су њихове вештине толико изједначене, да ни један не може однети победу у двобоју. Она бира Алију, коме помаже, али Страхиња успева да се извуче и својом сналажљивошћу победи. Анђа га је преварила, али његова љубав је јача од свега, и он јој опрашта.

Бановић Страхиња је прича о јунаштву и љубави, али и односу традиционалног и људског – казне за прељубницу и опроштаја.

Павле Игњатовић III$_7$

Месечни хороскоп за јун

Јун ће дефинитивно бити месец погодан за прављење великих корака на пословном и љубавном плану. Који знак ће овог месеца пронаћи сродну душу, а који знак никако не треба да излази из куће? Венера ће 9. јуна ући у знак близанаца, што представља планету љубави у двострукој и флексибилној природи овог ваздушног знака.

Ован (21. март – 19. април)

Школа: Овај месец је погодан за поправљање свих кечева из математике, физике и историје. Уколико нисте, почните да учите од сада да бисте избегли полагање у августу.
Љубав: Ако сте слободни одмах крените у потрагу за сродном душом на ходнику Ваљевске гимназије.
Здравље: Нервозни сте због тренутног стања просека.

Бик (20. април – 20. мај)
Школа: Многи људи ће Вам се жалити и тражити Вашу помоћ. Свакоме ћете стајати на располагању.
Љубав: Изненадни сусрет са драгом особом коју дуго нисте видели.
Здравље: Будите умерени у храни и пићу. Крајње је време да почнете да вежбате.

Близанци (21. мај – 20. јун)
Школа: Овај период је време када ће се ваше двојке претворити у кечеве. Стално причате на часу па Вас професори често опомињу, али и даље настављате.

Љубав: Срећно сте заљубљени. Имате тајног обожаваоца ког никако не можете да откријете.
Здравље: Овог месеца се обавезно чувајте на физичком.

Рак (21. јун – 22. јул)
Школа: Овог месеца ћете добити неочекивану петицу.
Љубав: Свом дечку/девојци посвећујете огромну пажњу.
Здравље: Носите аспирин са собом где год да идете.

Лав (23. јул – 22. август)
Школа: Лавови су највеће фаце у школи. За Вама се окрећу и старији гимназијалци, а уколико сте матурант заблистаћете на матури.
Љубав: Романтични сте и велики сте заводник. Ако сте већ у вези партнер ће Вас изненадити скупим поклоном.
Здравље: Добијате мучнину кад видите људе без стила.

Девица (23. август — 22. септембар)
Школа: Пред тест увек имате спремљену клупу за преписивање. У перници имате преко десет оловака које стално позајмљујете другима, али их никад не добијете назад.
Љубав: Неузвраћена љубав,али се Ви због тога не оптерећујете, јер сте на то навикли. Крајње је време да признате своја осећања.
Здравље: Држите се подаље од алкохола.

Вага (23. септембар – 22. октобар)
Школа: Никако не улазите у свађу са професорима. Обратите велику пажњу на српски.
Љубав: Наћи ће се и за Вас неко. Очекујте неочекивано.
Здравље: Кренули сте на дијету, али сте одустали после једне кугле сладоледа.

Шкорпија (23. октобар – 21. новембар)
Школа: Заобилазите директорову канцеларију. Усредсредите се на поправљање оцена.
Љубав: FBI може да Вас унајми за детектива. Заједно са близанцима откривате тајне обожаваоце.
Здравље: Смета Вам Ваша висина. Алкохол Вам не приличи.

Стрелац (22. новембар – 21. децембар)
Школа: Ових дана сте мотивисани да своје оцене доведете до врхунца. Очекује Вас успех којим ћете бити задовољни.
Љубав: Симпатија Вам даје сигнале да јој приђете, не стидите се да јој признате да Вам се допада.
Здравље: Ако мислите да будете идеални на лето престаните да ждерете Милка чоколаду.

Јарац (22. децембар – 19. јануар)
Школа: Престаните да гледате у телефон и почните да учите.
Љубав: Можда у неком другом животу.
Здравље: Посетите зубара.

Водолија (20. јануар –18. фебруар)
Школа: Само да изгурате ову школску годину.
Љубав: Посетите библиотеку. Тамо се не налазе само књиге.
Здравље: Не претерујте са вежбама

Рибе (19. фебруар – 20. март)
Школа: Никако не излазите из куће.
Љубав: Добићете интересантан поклон.
Здравље: Спремни сте за лето.

Милица Ракић, Андријана Матић, Теодора Чикарић I_5

Гимназијалци, а спортисти

Гимназијска деца, јесте ли чули за њих? Преко књижевника, математичара, језичара, стигли смо и до тога да се већина њих може ословити једним именом, а то су спортисти. Наши ученици су посвећени спортским активностима, колико и самој школи. Али поред ученика, морамо похвалити и професоре физичког васпитања, који сваки пут организацијом различитих такмичења одушевљавају све. Ову годину обележиле су многе спортске манифестације организоване од стране наших професора.

Сигурно сте чули за чувени крос РТС-а, али вероватно нисте ни слутили колика је његова вредност и значај, не само у Србији, већ и у целој Европи. Крос РТС-а је највећа атлетска манифестација у којој свој атлетски дар показују многи ученици. Највећа чар овог догађаја су учесници. Можда вам је ово чудно, јер знате да свака трка има учеснике, али у овом кросу учествују они посебни, а то су ученици основних и средњих школа. Дана 10. маја 2019. године у парку *Пећина*, ученици Ваљевске гимназије посветили су своје време кросу РТС-а. Актив професора физичког васпитања су омогућили учесницима одличну трку уз много забаве. Крос је окупио 450 ученика свих разреда, који су били подељени у шест група. Најбољи учесници трке седмог и осмог разреда били су Алекса Бирчанин VIII_1 и Марко Марковић VIII_1 у мушкој конкуренцији, а у женској најбољи резултат остариле су Јана Матић VIII_1, Тамара Вићић VII_1 и Тамара Јањић VII_1. Прва два места у трци првог и другог разреда, међу дечацима остварили су Михаило Вуковић II_1, Андреј Ранковић II_2, а треће место поделили су Лука Ерић I_4 и Никола Милошевић II_2. Награде у трци девојчица остариле су Наталија Урошевић I_6, Ивана Теодоровић I_7 и Маша Ђедовић I_7. Трка најстаријих ученика наше школе, ученика трећег и четвртог разреда, донела је много забаве и изврсне победнике, а то су били Милош Обреновић III_2, Милош Марковић IV_1 и Андреј Милосављевић III_1. Од девојчица најбоље су биле Мирјана Ђукић III_5, Анастасија Ив Вулетић III_6 и Јована Савковић III_3. Крос је изузетно заинтересовао наше ученике, јер су поред саме трке уживали у пре свега добром дружењу.

Али није Ваљевска гимназија позната само по својим летњим спортским манифестацијама, ове године након дуже паузе организована је и школа скијања на Копаонику. Наши професори Снежана Ђурђевић и Драган Ђурђевић били су организатори незаборавног скијања и дружења од 24. фебруара до 3. марта ове године. Школи скијања присуствовао је 21 ученик наше школе, а смештај је ученицима пружио Дом ученика *Машинац* на Копаонику.

Поред атлетичара и скијаша, ове године наша одбојкашка секција, коју предводи професор Жељко Остојић, остварила је велики успех. На општинском такмичењу победивши екипе Медицинске и Пољопривредне школе из Ваљева, остварили су пролаз на окружно такмичење, где су победиле екипу Лајковца и тако се пласирале на међуокружно такмичење. У веома јакој конкуренцији, наше ученице нису успеле да прођу на даље такмичење, али су својом позитивношћу и борбеношћу успеле да мотивишу остале ученице да се прикључе школској одбојкашкој екипи.

Мирјана Ђукић III$_5$

ВАратонци

Протеклих неколико месеци главна вест у Ваљеву (а и шире) био је Други ваљевски полумаратон. Наравно, циљ је промовисање једног од начина здравог живота. Манифестација која је први пут организована прошле године, наишла је на много позитивних коментара. Ове године утисак је био још јачи. Учесника је било из целе Србије, па чак и неколико странаца. Постојале су три трке: 21 км (полумаратон), 10 км (трка задовољства) и 500м (трка за школарце). Рута је покривала већи део града – део Карађорђеве улице, док су река Градац и Тешњар представљали највеће делове руте. Ово је била одлична прилика да се учесницима покажу најлепши делови града.

Вест о одржавању полумаратона веома брзо се проширила и међу гимназијалцима. У обавештавању ученика најактивнији је био професор Марко Томић, који је и сам био учесник полумаратона. Поред њега, учествовали су и садашњи, као и бивши гимназијалци. Остварени су прилично добри успеси на полумаратону, као и на трци задовољства. Такође, велики број ученика учествовао је и у помагању саме реализације. Волонтери су испратили целу трку и помогли да све прође без икаквих проблема.

Милица Станковић III$_7$

Чуло се на часу...

- Професорка: Шта треба да знамо о песми *Јасика*?
  Ученик: Да је писац умро после смрти.

- Професор: По чему се разликују периоди на Земљи и Месецу?
  Ученик: По временској зони!

- Ученик: (последњи час у другој смени) Лако је Вама да идете на представу кад после тога идете кући да спавате, а ми да учимо...
  Професорка: Ја да спавам? Ја тек устала....

- Професор: Добро научи шта је утопија!
  Ученик: Знам, то је нешто што се не може остварити.
  Професор: Као ни твоја двојка из историје....

- Професорка: (анализа дела *Старац и море*) Са којим људима је имао највише односа?
  Ученик: Са рибом.

- Професор: Ајде ти мени, Милице, реци шта си понела из основне школе, шта су киселине?
  Ученик каже дефиницију из основне школе.
  Професор:Ма, немој ми то причати из основне, како су вас тамо учили....

Главни уредник: Јована Бранковић III_5
Главни и одговорни уредник: Данијела Голубовић, професор
Технички уредник: Мирјана Ђукић III_5
Редакција: новинарска секција, Круна Глушац, професор
Коректура: специјализована филолошка одељења III_5 и I_5
Илустрације: ликовна секција
Насловна страна: Андреј Милосављевић III_1 на основу цртежа Николете Павловић III_4